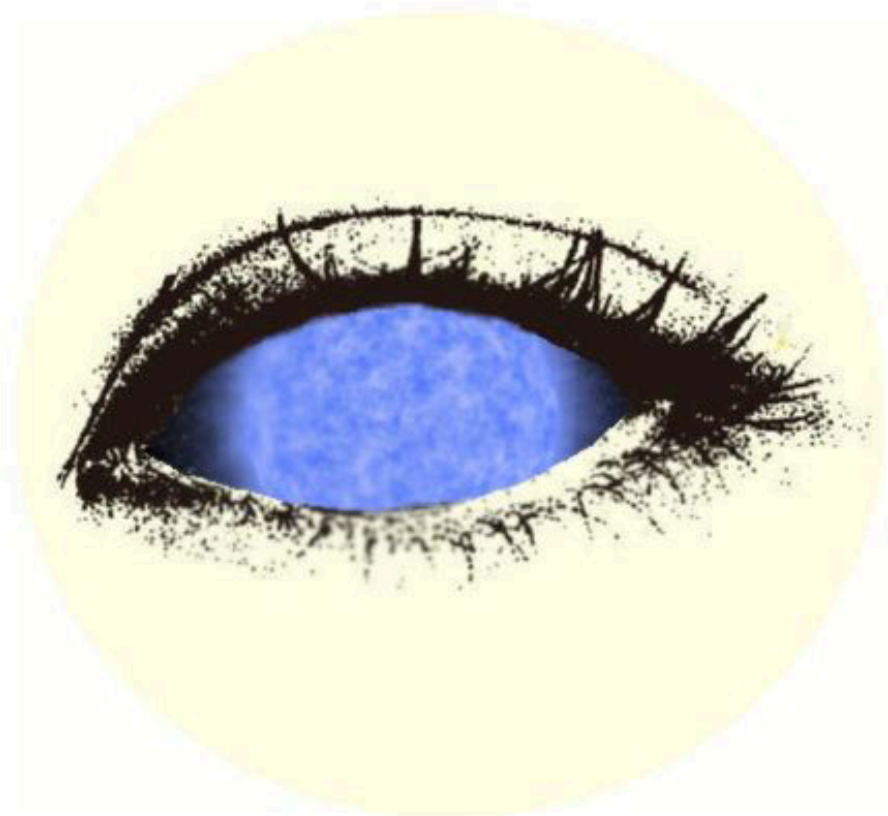

Nagy Attila

NAOS ADMIROR

Előszó

Ez a kötet egy kései válogatás néhány régi történetből. Formailag a novellák úgy maradtak, miként évekkel ezelőtt rögzítettem őket, és bár vannak bennük kisebb nagyobb hibák, nem ismerem a módját azok kijavításának. Eképpen ez a novellagyűjtemény olyan számomra, mint első verseskönyvem, mely papírcetlik sokaságaként gyarapodott egy mappában, titkos fiókomban, hogy végül egyetlen egésszé érve váljak meg addigi költészetem gyümölcseitől. Akkoriban félttem megosztani a gondolataimat, érzéseimet. Ma már más világot élünk. Mindenki megoszt minden ismerőssel és ismeretlennel minden jelentős és jelentéktelen dolgot a figyelem reményében. Ez a kötet nem a figyelem hajszolására hivatott. A csalóka cím ellenére nem is a csodálatra török mindezen novellákkal. Csupán egy lehetőség eme könyvecske bárki számára, aki időt szán az olvasásra, hogy pár történet erejéig csatlakozzon hozzám a felfedező utakon, melyekre fantáziám csalt, mint kincsek reménye a bátor tengerészeket a zord, vagy békés, ismeretlen vizekre.

Nagy Attila (2012)

A csillagok hajóseit ember nem ismeri

A végtelen vándorait nem várja haza senki

Mérhetetlen szabadság, magányos teher

Mindig új világ vár, mindig indulnunk kell

(Csillagvándor ének)

Zack

- Zack! Hé Zack!

A fiatalember megfordult, szemügyre vette az integetve, kiabálva felé szaladó férfit. Furcsán ismerősnek tűnt. A barna hajba ősz tincsek vegyültek ugyan, de a zöld szemek lelkes csillogása árulkodó volt.

A férfi lihegve állt meg Zack előtt és pár szusszanás erejéig a fiú vállára tette a kezét, mintha csak jó barátok volnának.

- Ki maga? – Kérdezte Zack meglepetten. A férfi kihúzta magát és - mint aki egész életében arra várt, hogy kimondhassa ezt a mondatot – közölte:

- Zack vagyok.

Zack tizenkilenc éves volt, amikor először találkozott önmagával. Egy napsütéses délutánon történt, a Central Parkban. Az ember azt hihetné, hogy találkozni idősebb énünkkel egy fajta megrázó, paradox élmény, de Zack számára inkább egy izgalmas helyzet volt ez, mintsem trauma. A science fiction történetek feltevései hirtelen lehetőségekké váltak a szemében. Negyven körüli, idősebb énje hamar meggyőzte azonosságukról és az időgép megépíthetőségéről.

Zack és idősebb Zack ezután elkezdtek dolgozni az időgépen. Idősebb Zacknél ott voltak a tervek és az emlékek, hogy ez az egész már megtörtént és sikerült létrehozniuk a csodát. Amikor anyagiak, vagy lelkesedés hiányában voltak, akkor idősebb Zack - emlékei között kutatva, tudását kihasználva - fogadásokat kötött, vagy részvényeket forgatott a dolgok helyrehozásához.

A huszonegyedik század első felét nagyrészt együtt töltötték, minden megszerzett vagyonukat az időgép megépítésébe visszaforgatva, minden idejüket a konstrukcióval töltve. Mindketten tudták, hogy ifjabb Zack negyvenkettedik életévében, tehát huszonhárom év megfeszített munka után fog belépni az időgépbe, hogy felkeresse ifjabb önmagát.

Nehéz huszonhárom év volt ez számára, kemény munkával és állandó titkolózással tele. Ha bárki rájött volna, hogy a két Zack mit építget, a kormány bizonyára lefoglalta volna félkész művüket.

Zack és Zack az évek alatt szinte barátokká váltak. Gyakran mélázgattak el a gép tövében sörözve az idő kifürkészhetetlenségéről, a gép létrejöttéhez vezető logikai hurokról, a múltba vesző jövőjükről.

Zack jelene az Idősebb Zack múltja volt, így az nyitott könyvként olvashatott a pillanatokban, ismervén már önmaga véleményét is a bonyolult kérdésekben az időről. Ismerte a válaszokat, amiket hajdan magának adott és evidencia szinten tisztelt.

Visszahozta a szívében a gondolatokat a realitásról, melyeket önmagának fejtett ki egykor és most ismét. Déjà vu-be zárt elmélkedések és munka töltötte ki az együtt töltött idejüket, míg végül eljött a nagy nap.

A Central Park fái közt hideg szél fújt. A két férfi már felállította a szerkezetet, a felkelő nap fénye lassan oszlatta szét körülöttük a homályt.

- Mindent köszönök neked, Zack! – a férfi megölelte az idős embert és belépett a gép kristály fülkéjébe. A hatvanöt éves Zack görnyedt háttal állította be a gépen az Era Chronologia felíratú célmeghatározó mátrixot.

- Echo rendben! – szólt és ifjabb énjére mosolygott, aki jelzett neki, hogy indulásra kész. Az öreg Zack a táviindítóval a kezében elhátrált az időgéptől. Egy gombnyomással később a gépet izzó energia ölelte körbe. A fém alkatrészek sisteregve fröcsögtek szét, a levegő oly mértékben felforrósodott, hogy az öregember tíz lépés távolságban is köhögve roskadt össze. Szemeibe könnyek szöktek.

Mikor felnézett a gép helyén gomolygó füstöt látott. Előrearszolt, az energia által vájt kráterbe, öreg szemeit erőltetve, de a gépet sehol sem találta.

- Zack! Hé Zack!

A kráter közepén egy apró, tömör kristálygömb csillant meg. Az öregember felemelte, ami az időgépéből maradt.

A vén Zack élete hátralévő három évét egy fehér keretes ablak előtt ücsörögve töltötte. Pépesített ételt evett és napi háromszor az ápolók gyógyszereket adtak be neki.

Ő nem törődött velük, csak bámult, az apró kis gömböcskét a fény felé tartva, csak bámult visszhangzó végtelenségekbe révedve.

Így teltek a vén Zack napjai, amíg az intézet vezetője utasítást nem adott a gömb elkobzására. Zack két nappal később halt meg. Ő volt a világa első és utolsó időutazója.

N. A. Cabeludo

2009. május 13.

WWW.NAGYATTI.UW.HU

A Föld, a Hold és a Farkas

A mai nap a meséké. Ahogy a tegnapi is el lesz mesélve holnap és azután. Ezer és egy történet pihen meg emlékeinkben, álmainkban, hogy örökre megmaradjon utódainkban, barátainkban, és az ő leszármazottaikban is. Ahogy változnak a korok, a meséink is öregszenek lassan, de el nem múlnak, csak minden mesélő álmaiból magukra öltenek valamit, ahogy egy vénséges tölgy újabb és újabb ágakkal nyújtózik a térbe minden irányban, amíg el nem korhasztja a feledés végül, hogy porrá omló törzséből új élet gyökerei vehessenek magukhoz energiát. A legnagyobb és legszebb mese is csak bátortalan hajtás volt a világ kezdetén, mikor a csillagok ragyogni kezdtek felénk.

Föld anyánkat boldoggá tette ez a fény és szomorúvá is, mert nem tudta boldogságát megosztani. Bizony, a boldogság Föld anyánk első éjszakáján üres volt és fájó, annyira, ahogy elképzelni sem tudja, ki emberből lett ember. És akkor a föld zokogni kezdett. Könnyei patakokká, folyókká, tengerekké duzzadtak. "Eltakarom orcám könnyeimmel, hogy ne lássam többé a csillagok fényét!"

Meghallotta a föld zokogását a farkas lelke, aki a csillagokon túl kóborolt és eljött Föld anyánkhoz.

-Miért sírsz?

-Mert boldog vagyok.

-Meg fognak fojtani a könnyeid.

-Tudom.

-Nem félsz?

-Sosem látott senki, nem baj hát senkinek, ha elpusztulok.

-Hát magányod kínozz így?

-Rideg magányom.

-Adj inni vizeidből, had' éljek földjeiden, és társaddá leszek!

-Legyen hát!

És a farkas lelke alászállt a föld erdeibe, ivott folyóiból, de a könnyek nem apadtak, az óceánok elöntötték a pusztaságokat, mígnem a farkas lelke kétségbeesetten kiáltott a földre:

-Otthonommá lettél, szívedhez szelídítettél! Megölnél? Hát nem szeretsz?

-Szeretlek, de nem vagyok a tiéd. Hallod suttogásom, de nem érted lelkemet, most mindketten meghalunk.

Akkor a farkas vadászni indult a végtelen éjszakába és elhozta a Holdat. Eleresztette agyari közül és fáradtan visszazuhant a földre, majd mély álomba szenderült.

És a föld nem zokogott tovább. A partokon szeretve simogatta egymást föld és víz, s Föld anyánk a Holddal táncra kelt, megosztván vele boldogságát.

Mikor a farkas felébredt, látta szerelme boldogságát és vádlón szólt a holdhoz:

-Meghagytam életed, hogy boldogsága legyél, de te végleg elvetted tőlem őt! Nincs otthonom többé.

-Nem hagyom el a boldogságom a tiedért, otthontalan maradsz mindörökké! - szólott a Hold a farkashoz.

A farkas vonított a Holdra végtelen időközön át, de otthonra nem lelt többé a föld kerekén.

Elindult hát a csillagok közé, hogy örökre hátrahagyja bánatát, de a harag lángja tovább emésztette, így hát hosszú idő után visszatért és elhozta a napot.

-Ő lesz a te bánatod, Hold atya! Emésztő fénye kergessen szerelmedtől újra és újra!

A Hold meglátta a napot, és ijedten elrejtezett. A farkas kimerülten, megégve szállt alá a

Földre.

-Nem tudok többé repülni. - szólott Föld anyánkhoz.

-Kóborolj hát erdeimben mindörökké! Bánatod ne oldja idő! Élj, mert nélküled most én se lennék! Pusztulj, mert a szerelemnek csupán csúfos kigúnyolása vagy! Eredj!

És a farkas rohanni kezdett céltalanul a semmibe. Az első nappal után újra feljött a Hold. És a farkas ismét vonítani kezdett...

N. A. Cabeludo

WWW.NAGYATTI.UW.HU

Fázis

Egy kék színű sátor mellett ébredtem. Könnyedén álltam talpra, észre se vettem, hogy a testem még mindig a fűben hever. Másnaposságra számítottam, szörnyű fejfájással, de valahogy mégis remekül éreztem magam. A színpad felől dobzene szólt. A dévaványai strandon még mindig százával nyüzsögtek a fiatalok. A legtöbbjüknél volt valami hangszer. Bizonytalanul sétáltam el a strandröplabda pályáig.

A pálya mellett a fűben capoeirista fiúk álltak félmeztelenül. Intettem feléjük, de nem figyeltek rám. Egyikük éppen csavart szaltót próbálgatott a homokba. Úgy döntöttem, inkább nem zavarom őket. A medencék felé indultam. A víz úgy csillogott, ahogy az csak egy ilyen szép nyári napon lehetséges. Ilyet nem mutat az embernek fénykép, ilyet nem látni a tévében. Az élet sugárzott a csillogásból. Labdákkal játszó, nyüzsgő gyerekek nevetése kavardott össze a távolban szóló dobok ütemével. A strand bejárata felé indultam, ahol az árnyékban kisebb társaságok söröztek műanyag asztalok körül.

A távolban digeridok szólaltak meg. Megborzongtam. Különös érzés volt. Az egyik asztalnál ült Macata, régi jó cimborám egy kisebb társaságban. Leültem közéjük egy üres székre. Amikor ő mesélt, mindig olyan hangulat lengte körül, mintha az ember egy stand up comedyt nézne. Ezúttal egy iskolai élményéről számolt be, mindenki kacagott körülötte. Az emberek fáradt arcáról lepergett a másnaposság szürkése és a nevetés pírja lopakodott a helyére.

Fel akartam kapni egy sört az asztalról, de a kezem átsiklott a poháron. Ijedten próbáltam meg újra. Láttam már ilyet a filmekben. Ez a testtelenség, gondoltam. Kiabálni kezdtem, de senki sem vett észre. Felpattantam és visszaszaladtam a sátrak közt heverő porhüvelyemhez. Úgy tűnt, van légzésem. Kicsit megnyugtatót, hogy ez nem a halál, csak valami meditatív állapot. Bizonyára a dobzene, az alkohol és valami agyvérzés egyvelege okozhatta, gondoltam.

Megilletődötten néztem körbe. Nem tudtam, merre kéne mennem, mit is kéne csinálnom. A sátrak között egy férfi közeledett. Ősz, rasztázott tincsei a derekáig értek, vászonnadrágot viselt és szandált. Egy nagyobb djembét cipelt magával. A dob oldalát

különféle karcolatok díszítették. A hangszer aljából hirtelen egy apró lény bújt elő. Először azt hittem, mókus. Felkapaszkodott az ősz hajú ember vállára és mosolyogva integetett felém.

Egyfajta manó lehetett. Koszos kis fehér nadrágot viselt, más öltözeke nem volt. Hosszú, mókusfarka ide-oda himbálózott, ahogy egyensúlyozott kedélyesen. Újra intett felém, hogy kövessem őket.

Utánuk mentem, egészen a dobkörig. Egy fa árnyékában tucatnyi dobos, különféle djembékkal ütötte el az időt. A férfi leült közéjük és felvette a ritmust, ők mosolyogva fogadták. A kis manó hozzám sietett és egy pillanat alatt felkapaszkodott a vállamra.

- Ki vagy te? – kérdeztem gyanakvóan.

- Kogu vagyok.

- Cabeludo.

- Tudom. Nézd csak! – apró kezével a dobosok körének közepére mutatott.

Meresztgettem a szememet. Úgy tűnt, mintha a levegő fodrozódna, a körvonalak megremegtek. Ezután lilás derengés tűnt fel, egyre erősebb fénnel ragyogva, a djembék ritmusára lüktetve.

- Az mi?

- Semmi különös. Lessünk bele!

- Nem lesz baj?

- Nem szokott.

Óvatosan beletoltam a kezem az anomáliába, aztán, mivel semmilyen fájdalmat sem éreztem, beletekintettem. Egy másik helyen pillantottam körbe, egy másik időben. Fekete, nomád emberek ültek egy tűz körül. Mosolyogva ütötték az ütemet. Aztán megint változott a kép és immár valamiféle bennszülött indiánok köréből nézhettem szét. Elhátráltam. Ismét Dévaványán voltam.

- Klassz, mi?

- Azt hiszem, értem mi ez.

- Hát igen. Ők is értik, pedig ők nem látják. Aki egy dobkörbe leül, az mindegyikbe leül.

- És a capoeira roda?

- A capoeira köre? Miért lenne más? De megnézhetjük, úgy hallom szólnak a berimbauk.

Valóban, a távolból én is hallottam a húros, íjszerű hangszerek ismerős zenéjét. Arra indultunk. Kogu vidáman dúdolgatta a vállamon a brazil népdalt, amit a capoeiristák épp énekeltek.

A körben álló fiatalok tapsoltak, zenéltek, míg a rodában Movimento cimborám és egy számomra idegen fiú capoeiráztak. A mozgásuk dinamikus volt, mégis türelmesek voltak egymással szemben. A különös derengés itt is felsejlett lassan a kör közepén. Mosolyogva léptem hozzá, nem zavart, hogy közben rúgások suhannak át a testem képmásán. Nagyon kíváncsi voltam a capoeira végső misztériumára, az elfelejtett és eljövendő rodák közös valóságára.

Forróságot éreztem. Olyan intenzív volt az energia, az axé, amelyet még sosem tapasztaltam. Rájöttem, ez az összes kör energiája, nem csak a dévaványaié, ez az az ősi és örök energia, amelyből mind részesülhetünk capoeira közben, de csak kevesen éljük át igazán.

Közelebb hajoltam, de nem tudtam átpillantani a valóság szövetén, mert valaki hátrarántott. Egy pillanatra még Kogut láttam magam előtt, ahogy búcsút int, aztán fájdalomteli sötétségbe borult minden.

- Ébredj, Cabe! – a fejem iszonyúan fáj. – Ha tovább fekszel itt, napszúrást kapsz!

Bágyadtan fordultam oldalra és valamiféle köszönetet rebegtem a jóakarómnak. Percekbe telt, mire feltápáskodtam. A gyomrom kavargott, a napfény bántotta a szemeimet. Holtfáradtan támoxyogtam abba az irányba, amerről berimbauk hangját véltem hallani.

N. A. Cabeludo

A 2009es dobfesztivál emlékére! Még találkozunk!

Kono

Kono egy aprócska droid volt. A Zenus bárban szolgálta fel az italokat és a chipeket a vendégeknek. Sosem volt problémája a munkájával, szerette a Zenust, a konszolidált környezetet, a halk zenét.

Hetente hat napot dolgozott, elég jó bérért és jutalékként még tisztítókuponokat is kapott. A borraalóját mindig lelkiismeretesen felajánlotta különféle mechanikus létformákat segítő szociális szervezeteknek, melyeket persze szerves lények működtettek.

A kicsi Kono derék munkás droid volt tehát, nem élt káros szenvedélyekkel, bár fiatalon kipróbálta a suprahacket és a hypeot, de nem volt elég pénze rájuk szokni. Kono ritkán táplálkozott hardwaregazdagon, legtöbbször csak a szükséges üzemanyagot vette magához. Évente egyszer, karácsonykor azonban az ünnepi vacsorán, családtagjai társaságában fogyasztott hardware bázisú ételleket, melyeket a kábelezésében dolgozó megannyi nanodroid a szerkezete felépítésére fordított. Szóval Kono pici volt a jól táplált mechanikusokhoz képest, de azt minden barátja megmondhatta, hogy helyén volt a programja.

Egy átlagos délután változott meg gyökeresen Kono élete, egy átlagos délután volt, mikor meglátta Tzinát. A nő gyönyörű fémteste logikus volt, arányos és praktikus. A mozgásából méltóság sugárzott Kono felé. A mechanikus lány egy menedzsernek dolgozott, titkárként. A menedzser szerves létforma volt, őt kísérte el Tzina egy üzleti megbeszélésre.

A kis pincérben hirtelen megnőtt az olajnyomás, a hidraulikái remegni kezdtek. Zavarban volt. Szoftverein ezer variáció futott végig, hogy miképp próbálja megközelíteni a mechanikus tüneményt, de egyiket se találta megfelelőnek. Minden bájta azért zakatolt elméjében, hogy egyesíthesse ezzel a lánnyal az életét. Biztos

volt benne, hogy kettejük programjának randomizált keveréseiből csodálatos utódok jönnének létre.

Kono kivitte az asztalhoz a rendelést, minden szenzorával Tzinára figyelve, aki szabvány lambda női géphangon kommunikált a főnökével és egy pohár ionsemleges nanogyorsítót rendelt. A lány ügyet sem vetett Konora, amíg meg nem látta pohara aljára sebtiben bináris kódban felkarcolt üzenetet. Addigra a kis robot már másik asztalnál sürgölődött, ezért nem láthatta hőérzékelőivel, hogy Tzina processzorai felgyorsulnak. Ez olyasmi jel a droidoknál, mint a szerveseknél a kipirulás, ellilulás és hasonlók.

Tzinának esze ágában sem volt eleget téve Kono kérdésének felfedni kommunikációs hullámhosszát és kódját egy idegen pincér számára, de végigmérte a fiút és úgy döntött, hogy meg akarja ismerni.

Ekkor lépett be a Zenusba az üzletfél, így Tzinának minden figyelmét a megbeszélés logolására és optimalizálására kellett fordítania. Szenzorai periferiáján mindenesetre nyomon követte Kono mozgását. Úgy gondolta, ad valamiféle elérhetőséget neki, mielőtt távoznak.

Az üzlet megkötött, a menedzser pezsgőt rendelt, amit Kono készséggel kivitt neki. A szerves dorbézoló hangos ujjongással nyitotta ki a nedűt, mely szétfröcskölt, rá Konora és Tzinára is. Aztán a menedzser kedélyesen lepuszilgatta a pezsgőt Tzináról és nevetve gratulált maguknak többször is.

Kono egy percig döbbenten állt, majd elviharzott, ki a konyhába. Harag volt benne. Elégedetlenség, hogy bár ő sem méltó a mechanikus lányhoz, de annak főnöke végképp nem az, hiszen a szervesek nem tudnak programmegosztással életszikrárt adni az új hardwarebe és bizonyára az a menedzser nem tudná olyan boldoggá tenni a lányt, mint Kono.

Mire a robot visszatért, se Tzina, se a menedzser nem volt már a Zenusban. A műszakja a vége felé közeledett, így komoran felszolgált még néhány frissítőt, azután, nem törődve a sok üres üveggel meg a pezsgőtócsákkal hátrahagyta a munkahelyét. Ha visszavitte volna az üvegeket, talán meglátja Tzina válaszüzenetét, melyben megadta neki elérhetőségét.

Aznap meglehetősen kitölt a kis pincérrel a tömegközlekedés. Nagyon későn ért haza. Bekapcsolt egy kivetítőt és elheveredett a priccsén. Bár szenzorai a filmet nézték, folyton csak a lányra és a menedzserre tudott gondolni. Kono eddigi évei

alatt még sosem volt szerelmes és szerelmi bánata végképp nem volt. Most mindkettőt megtapasztalta túl hirtelen.

Kono elméje lassan lekapcsolt, a nyomás enyhült a csöveiben, a hidraulikában. A rendszer minimálisra kapcsolt és nanobotok indultak útnak benne regenerálni, amit csak lehet. De mindig vannak bizonyos áramkörök, amik nem kapcsolnak ki teljesen. A létfunkciókért, az időérzékért, az ébredésért felelősek és néhány, ami valamiféle hiba okán kerget körbekörbe egyetlen gondolatot annak változóival a végtelenségig kalkulálva.

A kis droid rosszat álmodott. Lidércnyomása volt, melyben Tzina és a főnöke együtt nevettek rajta.

Másnap a kis droid kimerülten és lehangoltan ébredt. Nem ment be a munkahelyére, ehelyett inkább különféle hálózatokban kereste a lány adatait. Hamar meg is találta Tzinát egy ismerős nyilvántartó mátrixban. Kono órákon át nézegette a fotókat és az adatokat. Újra és újra elmentette minden apró részletét az adatlapnak.

Konot hetekig nem látták a munkatársai. Az alkalmazotti jogviszonyát felmondták a Zenusban és egy idő után már el is felejtették, hogy valaha dolgozott náluk ilyen droid. Egyedül Tzina emlékezett rá, aki minden nap ellátogatott a Zenusba, keresve a fiút. De Kono nem jött.

Egy borongós napon Tzina a Zenusban kortyolgatott egy italt, már-már inkább megszokásból, mikor az egyik kivetítőn ismerős alak tűnt fel. Kono volt az. A lány átfókuszálta audioérzékelőit, hogy hallja a híreket.

„A képen látható Kono 75614F8 droid fél órája végzett egy neves menedzserrel annak belvárosi irodájában. Az elkövetőt elfogták és éjjélkor beolvasztják. Most pedig az időjárásról...”

Tzina kiviharzott a Zenusból, fogott egy taxit és a végrehajtó intézet felé indult. A másodpercek szaladni látszottak. Éjfél előtt tíz perccel ért az épület főbejáratához. Egy marcona őr strázsált az ajtó mellett, de nem tartott fel senkit. A beolvasztások és kivégzések megtekintését nem tiltotta törvény.

Tzina beviharzott, jegyet váltott, majd az osztott folyosó plexifala mellett elindult, keresve a túloldalon Konot. Hamar meg is találta a kis droidot, akit jókora elektromágnessel egy savval teli tartály fölött lógattak.

- Kono!

A fiú nem felelt. Horpadásokkal teli teste üzemképtelennek tűnt. Egy pillanat múlva az egyik kicsi led zölden világítani kezdett. Tzina megnyitotta a rádióhullámos kommunikációs csatornáját, ráállva a fiú hullámhosszára.

- Itt vagyok, Kono!
- Tzina?
- Én vagyok. Miért tetted ezt?
- Nem bírtam elviselni, hogy az övé vagy.
- De én a tied akarok lenni, senkié se vagyok.
- Most már késő.

Az idő kegyetlenül telt, fél perc maradt a végrehajtásig.

- Kono, szeretném, ha megosztanád velem a programodat!
- Nekem is ez minden vágyam, szerelmem.

És Kono élete utolsó másodperceiben megosztotta alapprogramját Tzinával. Azután robot belezuhant a savba és meghalt, egy pillanat alatt molekulákra bomlott ifjú szerkezete, de élete végső pillanataiban beteljesült az álma. A mechanikus lány burka alatt a nanorobotok apró áramkörzigótát építettek, elplántálva benne kettőjük alapprogramjainak keverékét.

N. A. Diamondblade

(Debrecen, 2009-06-27)

WWW.NAGYATTI.UW.HU

Z

Minden világban vannak hősök. Fehér lovuk nyergében sárkányokkal viaskodnak, fekete öltönyökben bűnözőket juttatnak rács mögé, vagy éppen lézerpisztollyal övükön kincsekre vadásznak úrkalózok térképeit követve. Mindenki lehet hős és mindenkiből másféle hős válik. Van akinek a hőstette kevésbé látványos, például örökbe fogad erőn fölül egy árvát, vagy névtelenül eladományozza a vagyonát valami nemes cél érdekében. Vannak, akik tettei viszont sokkal látványosabbak. Önfeláldozó várvédők, diadalmas harcosok és egyéb csodás emberek lenyűgöző történeteinek millióit találjuk minden világban.

De az iszonyú rémtettek ijesztő történeteiből is akad temérdek. Kegyetlen zsarnokok és hidegvérű gyilkosok történetei előzik meg a hőseposzokat. Sötét tettek néha megkésett ellenpólusaként emelkedik ki a jó dicsősége, egy olyan dicsőség, mely reményt ad, de legtöbbször hiábavaló.

A rémtörténetek hallgatnak a gonoszság csendes, mély valójáról, az elemi dilemmáról, mely uralja a mindenséget, és csendes mosollyal kúszik vissza a fényes hőstettek lecsengése után az árnyékból, ellepve a világokat, jeges kézzel megmarkolva a sorsokat. Ez a sötétség nem ölt testet, csak következményeiben. A rossz döntések sorozata, de nem a hibáké. Aki él, mindenki tudja legmélyen, mi a jó, mégis engednek a sötétség uralmának döntéseik felett, mert kéjt ígér, könnyű életet ígér, hatalmat ígér. Akik meggyőződésüket választják a sötétséggel szemben és kitartanak, hőökké válnak, másokban viszont tudatossá leszen a bűnös lét.

Az én kedvenc hőseim leginkább álruhás, jelmezes jótevők. Bár csillogó szemekkel olvasom a neves kardforgatók, mesterlövészek és egyéb kalandorok történeteit is, de a szívemhez a legközelebb mindig is a maszkos hősök és az álruhás gazfickók történetei álltak.

A mi világunkban sajnos úgy tűnik, nincsenek ilyenek manapság. Tévéműsorok és képregények szereplői csupán, rajzfilmek sztárjai. Tinédzserkoromban rajongtam értük, de biztos voltam benne, hogy sosem fogok találkozni egyel sem. Ki lenne olyan bolond, hogy a mai világban jelmezben merészkedjen az utcára igazságot tenni? Van valaki.

Egy hete kezdődött az egész, amikor az első hó leesett. A munkanélküliségi hullám engem sem kímélt, a gyárat bezárták. Ha ez nem lenne elég egy magamfajta proletárnak, még az asszony is elhagyott. Jól tudtam, hogy nem lesz ügyvédre pénzem és elviszi a gyerekeket. A legszörnyűbb az egészben az volt, hogy úgy éreztem, a gyerekeknek jobb lesz vele. Szép

asszony, ha kifog magának egy rendes, gazdag srácot, a gyerekeknek jobb sora lesz, mint egy magamfajta senkiházinál.

Sosem voltam jó a bánkódásban. Azon a keddi napon sem viseltem jól a csapásokat. Elkámpicsorodva járkáltam az utcákon, körbe-körbe a blokkban. Mire visszaértem a lakás elé, a hó elfedte a lábnyomaimat és én újabb és újabb köröket mentem. A hideg bostoni alkony látványtalan volt. A felhők, melyeket mintha én füstöltem volna a valóság fölé, eltakarták a naplementét. Az éjszaka fényes volt, a lámpák és a hó komoran villogtak egymásra.

Egy hókotró közeledett és én elé dobtam a csikket. Néztem, ahogy a mocskos hódarabkák között bukfacezve eltűnik. Együtt éreztem vele. A zsebembe nyúltam, hogy az üres cigis dobozzal szembesülhessek. Komoran a kocsma fele vettem az irányt. A fejszellőztetés nem jött be, tudtam, hogy ideje taktikát váltani.

A tömény italok hamar kiolvasztották elgémberedett tagjaimat, de én ennél többet akartam. Vettem egy doboz cigit és elhatároztam, hogy mindegyik szál mellé iszok egy italt, amíg el nem tűnök a valóságból. Ez a módszer felénk már-már évezredes. Újra bevált.

Fehér. Havat láttam, az ujjaim között bukkant fel, arra gondoltam, *hol lehet a kesztyűm?* Aztán egy komolyabb kérdés is átfutott rajtam. *Hol vagyok?* Négykézláb, a valóság peremén, képtelen voltam emlékezni.

Piros. Vércseppek estek a hóra. Egy pár másodpercbe tellett, hogy rájőjjek, vérzik az arcom. Aztán egy rúgás talált az oldalamba és én eldőlttem. Két kiabáló alak üvöltözött felém. Az egyik lehajolt, hogy elvegye a tárcámat. És akkor megláttam őt.

Olyan volt, mintha egy nagy madár szállt volna le a járdára. Ahogy fekete köpenye lezúdult, egy pillanatra olybá tűnt, egy démon szállt alá az égből igazságot tenni a halandók közé. Gyorsan mozgott, másodpercek alatt leterítette támadóimat. Homályosan láttam, csak amikor fölém hajolt tudtam kicsit jobban megnézni. Arcát szemeinek vonalában egy vékonyka maszk fedte, alig takart valamit karakteres vonásaiból. A haja olyan fekete volt, mint köpönyege. Sötét sztreccsruháján át olyan izmok rajzolódtak ki, mint amilyeneket az olimpián lehet látni a rövidtávfutóknál. Kesztyűt és csizmát viselt, mind vérfoltos volt. Az övcsatján egy apró, ezüstsínű mintát láttam, egy villám, talán egy Z betű.

- Jól vagy? – kérdezte nyugodt hangon.

- Túlélem. – ziháltam. – Ki vagy te?

Válasz nem jött, elfordult és engem elvakított egy rendőrautó reflektora.

Másnap, egy zacskó jéggel az arcomon az internetet böngésztem. Különféle jelmezes hősök rajzait kutattam. Fekete Villám, Villám, és az összes Z betűs hős történetét elolvastam. Még a Fekete Lovag összes álruháját is átnéztem, de nem találtam hasonlót köztük a

megmentőm öltözékéhez. Nem tudtam, hogy nevezzem, ezért végül úgy döntöttem, magamban Zorronak fogom hívni. A róka egy igazi hős volt valahol nyugaton egykor, ez a férfi pedig olyan volt, mintha neki lenne egy újabb, modernebb változata. Tudtam, hogy a legtöbb hős és Zorro is ott hagyja a kézjegyet hőstettei helyszínén, ezért visszatértem oda, ahol először találkoztam vele.

Semmit sem találtam. Miután áttúrtam a havat megleltem az egyik támadóm két fogát, de sehol egy Z betű, vagy hasonló. Ekkor elég hülyén éreztem magam, kissé nevetséges volt azt hinnem, hogy a nyomára bukkanak valakinek, akiről eddig sose hallott senki.

A következő napot a média figyelésével és a rendőrség faggatásával töltöttem. Még a támadóim se látták azt, akit kerestem. Rájöttem, hogy nehezebb lesz megtalálnom, mint gondoltam. Nem igazán tudtam, hogy miért keresem, de egyfajta rögeszmévé vált. Rá se jöttem, hogy mennyire elterelődtek a gondolataim a hétköznapi gondokról. Olyan érzés volt, mint gyerekként kézbe kapni a várva várt folytatását a kedvenc képregénynek, elkalandozni az oldalak között, távol a valóságtól.

Péntek este úgy döntöttem, hogy komolyabban bele kell vetnem magam a nyomozásba, ha eredményeket akarok. Azt gondoltam, hogy ha megtalálom a bajt, akkor megtalálom a hőst is. Körbekérdeztem pár kocsmában, dílerek után. Meg is találtam, amit kerestem.

A srác huszonéves lehetett, egy park mellett árult. Elég nagy tételben volt nála anyag, de tudtam, hogy csak bizonyos százalék jut neki a piszkos pénzből, a többit minden este le kell adnia valakinek.

Követtem hát hajnal háromkor, mikor elindult át a parkon. Nyugodtan ballagott, kis utcákon rövidítve az utat, míg végül betért egy Courtyard nevű szórakozóhelyre. Mikor én is beléptem a füstös helységbe, még láttam eltűnni a személyzetnek fenntartott ajtó mögött. Leültem és vártam. Reggel hatkor indultam haza, csalódottan. Nem mertem bemenni az ajtón és nem is történt semmi, amíg a pultot támasztottam.

A park fái közt leültem egy kis padra, elővettem egy szál cigit. Zorron gondolkoztam. Azon, hogy miért akarok vele találkozni, mit akarok tőle valójában? Morgolódva átkoztam magam, hogy ennyi időt pazaroltam valami jelmezes alakra, akit nem is ismerek. Aztán elnyomott az álom.

Másnap a hírekben láttam, hogy valamiféle verekedés miatt a rendőrök reggel elmentek a Courtyard pubba és ott megtalálták elnászpángolva a szervezett bűnözés egyik neves alakját, annyi drog társaságában, amiért egy jó időre rács mögé dughatják.

Valahogy sejtettem, hogy ez a Zorro műve volt, nem rablás, nem leszámolás, csak egy jó időpontban kivitelezett terv, pont amelyet egy ravasz rókától várna az ember.

Nem hagyott nyugodni az ügy. Rajzokat készítettem a modern Zorróról és elmentem a Courtyardhoz, de a hely zárva volt. Átalakítás miatt.

Vasárnap a hírekben egy titokzatos polgárőrrel beszéltek, aki a környéken egy éjszaka alatt elvert egy csomó dílert és szatírt. Kikapcsoltam a tévét és mosolyogva hátradőltem az ágyamon. Rágyújtottam. Mérhetetlenül fáradtnak, de elégedettnak éreztem magam. Jó érzés volt, hogy van valamicske igazság a világban. Zorróról képzelegtem, ahogy verekszik, ahogy repül a város fölött, ahogy újra megment.

Fekete. Koromfekete füstfelhőt láttam és rohantam. Ki a hóba, az utcára. A ház lángokban állt mögöttem. A karomban egy gyermeket tartottam, talán fiú lehetett, nem látszottak a vonásai a koromtól. Egy tűzoltó kapta ki a fiút a kezemből és köhögve kiáltottam utána:

- Ő volt az utolsó, mindenkit kihoztam!

Térdre rogytam krákogva. Fekete köpenyem úgy lobogott mögöttem, mintha csonka szárnyaim lennének. A fele elégett, a maradék szakadtan csapkodott a szélben.

Elájultam.

- Hol vagyok?

- Kórházban van.

- Leégett a ház?

- Egy cigi az ágyban és minden füstbe megy. – Eszembe jutott, ahogy lefeküdtem és eszembe jutott a furcsa álom a Zorróról.

Felültem. A fehér falak közt aprónak és fáradtnak éreztem magam.

- Zorro mentett meg minket?

- Beadok magának egy injekciót. Pihennie kell.

Ki lenne olyan bolond, hogy a mai világban jelmezben merészkedjen az utcára igazságot tenni? Van valaki. Volt valaki.

Egy hétig szuperhős voltam, de már sosem fogom megtudni. Néha egy-két beszélgetés közben emlékszem arra a hétre, emlékszem a csodára, de legtöbbször csak itt ülök a többi elmebeteg között, majdnem vegetálásig gyógyszerezve. Segítek majd nekik, amikor tudok.

Minden világban vannak hősök.

N. A. Diamondblade

(2009-06-23)

**NEVEZÉS A IV. LIDÉRCFÉNY PÁLYÁZATRA,
MELYNEK CÍME**

AZ IGAZI FANTASY ÍRÓ NEM FÉL A BARBÁROKTÓL

ÍRÓI ÁLNÉV: N. A. Cabeludo

VALÓDI NÉV: Nagy Attila

KATEGÓRIA: Komoly próza

POSTACÍM: 4033, Debrecen, Ormai Norbert utca 14.

E-MAIL: ylmorka@freemail.hu

(Amúgy hajdanában Ywerd néven írtam felétek, de azt meguntam. A karakterek száma 14976 + cím, az oldalszám a másfeles sorköz és a párbeszéddek miatt 7)

Barbárok

A holdhónap harmadik napján érkezett a városkába. Az emberek messze elkerülték, és úgy tettek, mintha észre se vennék, vagy ujjal mutogattak rá biztos távolságból. A divatos tunikákban, ingekben és nadrágokban díszelgő vézna helyiek között úgy róttá az utcákat, mint valami cirkuszi látnivaló. A megtermett férfi pusztán ágyékkötőt viselt, és egy farkasbundából összefoldozott köpenyt, mely alig takarta hatalmas izmait. Ébenfekete bőrén hegtetoválások és sebhelyek kusza mintája díszelgett, elborzasztva az utcán fogócskázó gyermekeket. Kezében hatalmas fejű bárdot hurcolt.

Már fél napja volt a városban lassan. A helyiek csak úgy beszéltek róla, a barbár. Annyiszor hallotta ezt a szót, hogy elfogadta, így ismerik itt. Láta az emberek arcán, és hallotta a hangjukon, hogy ez a szó valami rosszat jelenthet, de nem foglalkozott ezzel. Meg sem próbált bemutatkozni, hiszen tudta, hogy úgysem értenék a helyiek az ő népének nyelvét, melyben a hangzók kaffogásokból, fogcsikorgatásokból állnak, hörgésekkel és szuszogásokkal fűszerezve, melyek ragokat és képzőket voltak hivatottak jelölni. A kocsmában, mikor a saját nyelvén pálinkát kért, a csapos úgy megrettent a mondattól, hogy ijedtében ingyen csapolt neki egy korsó mézsört. Amíg a kocsmában ült, mindenki idegen mondatokat kiabált felé hangosan, és a barbár szót hangsúlyozta a végén. Amikor visszamorgott nekik egy kacifántos, mégis elmés káromkodást, békén hagyták.

De ő nem sörözni érkezett, nem pálinkázni. Rövid kitérője után újra az utakat róttá alkonyatra. Elgondolkozott, hogyan fogja megtalálni az idegenek között, akit keres. Egyszerű, pásztorhoz képest éles eszű fickó volt. És ez többször is megmentette az életét. De egészen más dolog otthon okosnak lenni, és idegenek között boldogulni.

Valóban pásztor volt ő, messze délen. Népe egyfajta félnomád, állattenyésztésből élő törzs volt. A legelőváltó módszert használták, így a pásztorok nyárra a hegyekbe vezették a nyájukat, és az ottani szállásokon éltek, míg az év többi részében a pusztákon vagy erdők enyhelyein legeltettek.

Azokon a vidékeken ezt a fajta pásztorkodást nem végezhetné akárki. Hatalmas vérengző farkasok falkái, rablóhordák, útonállók és mindenféle szörnyetegek támadásaitól kellett megvédeniük nyájukat, családjukat, pásztortársaikat. Nem igazán tartották a kapcsolatot a többi néppel, néha-néha visszaverték a délről érkező sivatagi rablók portyázó hadait, de sem

háborús, sem diplomáciai céllal nem fordultak az elmúlt évszázadokban egyik nép felé sem. Életmódjuk megfelelt nekik, nem volt szükségük idegenekre, mostanáig.

A vének azért őt választották, mert többször is bizonyította rátermettségét a harcokban -mint arról büszkén viselt hegtetoválásai is árulkodtak -, és emellett írástudó is volt. Bár a számírást minden pásztor ismerte, ő elleste a vénektől a szóírás titkait is gyermekkorában. Ő bizonyult tehát a legrátermettebbnek, hogy segítséget hozzon északról a hegyek közt megbúvó új fenyegetés ellen.

A lenyugvó nap fénye vörösre festette az utcák köveit. Egy kormos képű fickó lépdelt el magasan a barbár mellett gólyalábakon, egy fáklyával sorra meggyújtva az utca lámpáit, közben hangosan kiabálva valamit.

A marcona pásztor elérte a főteret, körbepillantott. A hatalmas, két-három emeletes épületek lenyűgözték, a templomtorony látványa pedig a hegyvidékek sziklaormait juttatta eszébe. A hazafele siető emberek mind megbámulták. A természetes férfi az épületeket nézte, nem tudta pontosan, melyikbe is kéne bemennie. A tér átellenes oldalán egy komor, magas ház kapujában egy fehérbe öltözött férfit pillantott meg. A férfi egyenesen a barbárra mutatott, majd intett neki, hogy menjen oda.

- Üdvözöllek, barbár! – mondta a férfi, mikor a pásztor odaért hozzá.
- Te beszélsz a nyelvünkön?
- Minden nyelven beszélek, mikor a fejedben szól a hangom. – Valóban úgy tűnt, a férfi szája nem mozog.

- Varázslat! Mágus vagy!
- Az vagyok. Te meg harcos.
- Én pásztor vagyok. Téged kereslek a népem nevében.
- Fáradj beljebb, barátom!

A két férfi belépett a házba, a mágus helytel kínálta egy nagy faasztalnál a barbárt, egy kancsó vizet tolt elé, jómaga pedig kőpipát vett elő egyik zsebéből, és egy zacskóból dohányt kezdett tömködni bele.

- Miért kerestél fel?
- A népemnek szüksége van egy varázsló segítségére. Sötét ellenség tizedeli a nyájakat, melyet nem lehet vassal megállítani. – A pásztor letette maga mellé a bárdját, nagyot kortyolt a kancsóból, majd a maradék vizet beletöltötte a derekára csatolt kulacsba. A varázsló elgondolkozva nézett rá, majd rágyújtott a pipára.

- Nem olcsók a szolgálataim – jelentette ki a mentális csevegésben, nyugodtan pöfékelve a sűrű füstöt. A fekete férfi egy bőrszutyó tartalmát borította az asztalra: néhány

csillogó ezüstpénz és faragott farkasfogak. A varázsló összeszedegette az ezüstöket és intett a pásztornak, hogy tegye el a fogakat.

- Ennyi elég lesz. Reggel indulhatunk.
- Még valami. Mit jelent az, hogy barbár?
- A műveetlen, kultúrátlan, bárdolatlan viselkedésű idegenek a barbárok. – A pásztor elgondolkozva nézett maga elé.
- Ebben a városban csak barbárok élnek.

A nap már delelőre járt, mikor elérték a hegyeket. Itt hátra kellett hagyniuk bérelt lovaikat. Gyalog mentek tovább, ahogy a pásztor is érkezett. A meredek hegyoldalakon kanyargó ösvényeken a lovaik minden biztonnyal lábukat törték volna. A párosnak gyalog is keményen meg kellett dolgozni minden nyíllövésnyi távolságért, hogy épségben jussanak egyre távolabb a szigorú ormok között a hegység magasabb csúcsai felé.

- Hogy tudtok ti itt legeltetni?
- A déli oldalon, a lankákon. Az eddig megfelelt, elnászpángoltuk a farkasokat, és a nyáj biztonságban volt. De mostanában...
- Ne is mondd! Érzem a sötét hatalom jelenlétét. Arrafele kell mennünk – mutatott délkeleti irányba a mágus. Most is fehér tunikát viselt, fehér köpennyel. A szürke fák és sziklák között nagyon feltűnő jelenség volt. A harcos pásztor vállat vonva mordult egyet, és a mutatott irányba indult.

Átkeltek egy sebes, vaskos patakon, majd annak mentén a völgyben eljutottak egy barlangig, melyet a pásztor észre se vett volna, ha a varázsló nem oldja fel a bejáratról a mágikus álcát. A robosztus férfi komoran figyelte a bejáratot.

- Szóval innen jönnek a rémfarkasok?
- Rémfarkasok? Ha azok, akkor innen. Nem kell félned, még naplemente előtt a végére járunk ennek az egésznek.
- Nem szokásom félni. – Hirtelen morgás hallatszott a barlang sötétjéből. A két férfi hátrálni kezdett. A harcos felemelte bárdját.

A barlangból három félelmetes lény lépett elő. Farkasnak tűntek, amíg csak a körvonalaik látszottak. Mikor megvilágította végre a gyenge fény vértől csapzott bundájukat, a mágus megértette, miért nevezte ideiglenes társa ezeket a szörnyetegeket rémfarkasoknak. Az állatok bundája nagy foltokban hiányzott, egyiküknek a koponyája egy része is le volt hasítva. A lények minden biztonnyal halottak voltak. Egyikük oldalán hosszú vágás éktelenkedett, melyet

valószínűleg egyik saját, törött bordája okozott. Bal hátsó lábával néha rálépett saját kilógó beleire, ezért kicsit elmaradva követte a másik két rémfarkast. Tekintetükben túlvilági fény izzott, vicsorgó pofájukból véres nyál csöpögött.

A középső állat lódult neki először, hogy a két férfira vesse magát. A mágus kinyújtotta kezét tenyeréből egy hatalmas tűzgömböt indítva az állat felé. Az állat elrugaszkodott a földtől a harcos felé. Bár a tűzgolyó telibe trafálta az állatot, az mit sem törődött vele, megpörkölve, de rendületlenül repült át lángokon.

A pásztor jobbra lépett, és közben fordulásból meglendítette a hatalmas bárdot ellentartva testsúlyával a súlyos csapásnak, mely jóformán kettéhasította a rémfarkas testét a levegőben. Az állat nyekkenve esett a patakpartra súlyával kicsavarva a bárdot gazdája kezéből.

A pásztornak meglepődni sem volt ideje, egy másik rémfarkas elsodorta. Az állat a férfi torkára támadt, de helyette csak annak védekezőleg feltartott alkarját kezdte marcangolni. A férfi megragadta az állat torkát, és oldalra hemperedett vele. Mély levegőt vett, majd mindketten eltűntek a patak habjai között.

A mágus a felé tartó rémfarkasra pillantott. Egyetlen csettintésére a talajból egy fél tucat hegyes, zöld bambusz nőtt ki olyan gyorsan, hogy az élőhalott állatot egyszerűen felnyársalták, mint valami bogarat. A lény tehetetlenül morgott és csaholt a férfi felé, aki már nem foglalkozott vele tovább, hanem a patak felé fordult. A parton a majdhogynem kettéhasított farkas billegve állt fel, némán és imbolyogva a mágus felé indult. A csatabárd kiesett testéből a vértől és belsőseégektől mocskos földre.

A mágus ezúttal jéggolyót lőtt az állatra, melynek tömör anyaga úgy vágta képen a rémfarkast, hogy az megfagyott pofával bucskázott hátra a patakba, melynek vize messzire sodorta. Valahol a patak mélyén a pásztor és a harmadik rémfarkas ádázul birkóztak. A férfi az állat bordáit öklözte, hogy annak tüdejéből kiszaladjon a levegő, míg az állat továbbmarcangolta prédája karját. Mivel a rémfarkas élőhalott volt, egyáltalán nem volt szüksége levegőre, ellentétben a férfival, aki lassan már csillagokat látott az oxigénhiánytól.

Ekkor a harcos szemébe éles fény világított. Kirepültek a vízből, mely alattuk hófehér vízesésként zubogott a mélybe. Ők is zuhanni kezdtek volna, ha a férfi nem kapja el hirtelen egy fa gyökerét, mely a sziklák közül nyújtózkodott vízért sóvárogva a zuhatag felé.

A rémfarkas állkapcsa lecsúszott a férfi szétmarcangolt karjáról, és a túlvilági lény pörögve zuhant a mélybe, ahol egy éles sziklán landolt szilánkokra törve minden csontját. A pásztor még látta fél szemmel, ahogy az állat megpróbál felállni - kevés sikerrel -, majd felfelé pillantott. A perem másfél méterrel lehetett fölötte, de szétmarcangolt karjával nem tudott volna felmászni. Másfél perc múlva érkezett a mágus, aki egy varázslattal mozgásra

bírta a gyökeret, mely egy jóságos kígyóként emelte a peremre a harcost. Visszasétáltak a barlanghoz.

- Szóval ezek a rémfarkasok?

- Ja. Ellepték a környéket a rohadékok.

- Ebből a barlangból származnak, be kell mennünk.

- Rendben.

- Előbb mutasd a kezed! – A pásztor kinyújtotta jobbját a mágus felé. A seb erősen vérzett, néhol még a csont is fehéren kivillant az összeroncsolt izmok alól. – Ez így nem lesz jó – morogta a mágus, és pár szót kántált a seb fölé téve kezét. A hús és a bőr villámgyorsan összeforrt, és pár másodperc múlva már a hegek is eltűntek a fekete férfi izmos karjáról. A pásztor komoran tekintett karjára, melyről a sebbel együtt eltűntek a hegtetoválasok és a régi sebhelyek is. Sértett haraggal formálta az idegen szót a mágus felé:

- Barbár!

A polcokon nekromanciával és mágiával foglalkozó könyvek sokasága sorakozott. Az olajlámpások fénye mellett még a sokféle fluoreszkáló folyadék is fénnel töltötte be a barlang legnagyobb termét. A sarokban, ketrecekben foglyul ejtett farkasok várták, hogy a gonosz mester kísérleteinek áldozataként rémfarkasokká váljanak. Az említett mester fekete, aranszegélyű kimonóban serénykedett a terem közepén lévő asztalra terített farkastetem körül. Különféle folyadékokat pumpált az állat ereibe, így annak izmai lassan megduzzadtak, tagjai lassan mozogni kezdtek, mintha a rémfarkas egyfajta elképzelhetetlenül mély álomból ébredne.

A mester valamit jegyzetelt egy pergamenre, majd az állatra mutatott, és parancsot adott neki:

- Menj! Ölj!

Az állat oldalra hemperedett, leugrott az asztalról és a kifelé vezető járáthoz indult. Azt azonban nem érte el, ugyanis a sötétből előlépő két alak közül a fehér ruhás egy varázslattal megnyitotta az állat alatt a sziklát. A rémfarkas vonítva zuhant a mélybe.

A behatoló páros elsétált a hasadék mellett, és a mester elé lépett.

- Szóval te gyártod ezeket a szörnyetegeket! – mondta neki a mágus.

- Én. És engedélyem van a birodalomtól a formula tökéletesítésére.

- Szóval harcászati kísérletek.

- Pontosan. Távozzatok a laboromból!

- Sajnos azt hiszem, hogy a társamnak tolmácsolnia kell népe üzenetét irányodba.
- Nem érdekel, mit akar ez a barbár.

A mesternek ideje se volt megbánnia, hogy kimondta a barbár szót. A pásztor olyan erővel rúgta mellbe, hogy a vézna fickó bordái ripityára törtek, szétkaszabolva szívét, tüdejét. A hátratántorodó test átesett egy polcon, melyen mindenféle folyadékok sorakoztak. A mester elterült a színes tócsában.

- Mehetünk? – kérdezte a mágus.
- Tőlem – vetette oda a pásztor. A két férfi elindult vissza, a barlang szája felé. Egyikük se láthatta, hogy a hátrahagyott holttest izmai lassan dagadni kezdenek. Csak az éktelen káromkodásra fordultak vissza a terem felé. A mester imbolyogva állt fel. Jó három méter magas lehetett, az izmai miatt szétszakadt drága kimonó rongyokban lógott rajta.

- Miért nem tudnak a rosszfiúk simán lent maradni? – sóhajtott a mágus, és villámokat szórt a rémséges, trollszerű mester felé ujjaiból. A robosztus alak nem zavartatta magát, üvöltve rontott rájuk. A pásztor is rohanni kezdett ellenfele felé. Elrugaszkodott annak térdéről, és bárdjával fentről lefelé sújtott a torz fejre. A fegyver éle azonban elcsúszott a kemény koponyán, és így a rémség vállában ért célt, lenyúzva az ellenfél fél fejét és kettéroppantva annak kulcsontját.

A fekete harcost megragadták a hatalmas karok és a kőfalhoz csapták. A férfi pár másodpercre el is vesztette eszméletét. Mikor magához tért, látta, hogy társa kétségbeesetten próbál kitérni a szörnyeteg csapásai elől. A mester fél karja időközben valahogy könyökből leszakadt, a pásztor nem tudta, hogyan. A mágus is több sebből vérzett, nem tudott varázsolni, a védekezésre koncentrált.

A pásztor felpattant és az egyik olajlámpást hozzávágta a rémhez, aminek testén a vegyszerek lángra lobbantak. Nem érzett ugyan fájdalmat, de az arcába is csapó lángok elvakították.

- Pucoljunk! - kiáltotta a mágus. A páros kirohant a barlangból, mögöttük döngő léptekkel indult meg a mester. A szabadban a mágus megfordult, és tenyereit összeillesztve ősi szavakat kezdett kántálni.

A hegy megremegett. A barlang falai lassan összezáródtak. A szörnyeteg rohanva érte el a kijáratot, de már túl későn. A falak összepréselték. Ahol azelőtt még a barlang volt, most göröngyös kőfal állt, mintha mindig is így lett volna. Egyedül a mester-szörnyeteg megmaradt karja árulkodott róla, hogy itt nemrég valami történhetett. A lény előre nyújtott karja ugyanis nem került a falak szorítása közé, így az kapálózva, markolászva nyúlt ki továbbra is a sziklából.

- Hát ez undorító – morogta maga elé a pásztor, majd a társára nézett. Mindketten vérmocskosak voltak, de egyikükön sem volt komolyabb sérülés.

- Hát ez az. No, de nem baj. Ez el lesz itt magának néhány emberöltőig, a rémfarkasok meg többen már nem lesznek.

- Ja. Kinyírjuk azt a néhánynak a többiekkel.

- Én viszont most hazamegyek. Pont elég volt ennyi utazás most nekem. Ha bármi hasonló van, most már tudod, hol vagyok. Jó pénzért számíthattok rám.

- Rendben van. Köszönöm... – A pásztor sokáig nézett a távozó alak után, majd mikor az már elég messze járt, hozzáfűzte:

- Barbár. – Nem hallhatta, hogy a távolban a mágus ugyanezt mondta mosolyogva, miközben rágyújtott a pipájára.

[NAGY ATTILA](#)

A tegnapi piálás

Tegnap éjjel egy non-stop kocsmában ültem az egyik régi cimborámmal. Sokat ittunk együtt a magunk idejében és néha még most is velem tart, ha van elég pénzem meghívni pár sörre. Hajnal fele már eléggé forgott velünk a világ. Ketten maradtunk egy koszos asztalnál, bamba képpel szívtuk sorra a cigiket és pusztítottuk az alkoholt. Valahol az utcán egy banda agyonvert egy szerencsétlen srácot, és mi ezt olyan könnyel hallgattuk végig, mintha természetes dolog lenne valakinek összetörni a csontjait puszta rosszindulatból.

Sokáig ültünk szótlanul. Én a barátnőmön gondolkoztam, hogy hogyan alakíthatnám ezúttal jobban a dolgokat. Nem tudtam kiverni a fejemből a kétségeket. A gondolataim összekavarodtak a füsttel és úgy bámultam az üvegben a sörbuborékokat, mintha egy problémáktól mentes katatón idióta lennék, aki dupla adag nyugtatót kapott. A zsongás olyannyira megszelídült körülöttem, mintha valami sötét tenger partján hallgatnám csak a hullámlás moraját. Ezt a békét csak a piások értik.

A csendet a cimborám törte meg:

- Te Cabe! Szoktál te álmodni?

- Ritkán.

- Nem emlékszel az álmaidra?

- Emlékszem egy fél percig ébredés után, de utána elfelejtem őket.

- És mit gondolsz az álmokról?

- Semmit. Olyan mintha részesülnék egy picit egy alternatív realitásból. Nem érdekel ez a pillangó álmos baromság.

- Nem így értettem. Hallottál már a tudatos álmodásról? - ásítottam egyet és rágyújtottam egy cigire. Belenéztem a dobozba és az a megnyugtató látvány fogadott, hogy még két szál vár rám. Két szál mindig kell hazáig. Elgondolkodva kapargattam a címkét a sörösüvegről miközben a kérdésre kérdéssel feleltem:

- Arra gondolsz, amikor irányítod az álmodban a történeteket, mintha ébren álmodnál?

- Arra.

- Szerintem nincs sok értelme.

- Pedig működik. Én nemrég megtanultam.

- És mire használsz? Arra hogy fáradtabban kelj fel, mint ahogy lefeküdtél?
 - Hát én elég jól megvagyok vele, csak nem nagyon szoktam beszélni róla.
 - Miért?
 - Hát, odaát ez nálunk természetes, nem nagyon szoktunk beszélni róla, itt meg nem sok értelme van. Csak most elgondolkoztam a te álmaidon, hogy talán azt is tudnám irányítani.
 - Nem kell belekutyulnod az álmaimba. De milyen ideátról van szó? Ezt nem értettem.
 - Jahm, azt nem tudod, hogy most is álmodok, mert azt hiszed, hogy létezel.
 - Elmész a picsába! - felnevettem és koccintásra emeltem a sörömet. A következő pillanatban síri csend támadt és mindenki eltűnt a kocsmából. A pult felé pillantottam, de ott se állt senki.
 - Nem tréfálok. Nem akartam elmondani, mert nincs értelme, csak elgondolkoztatott, hogy akiket álmodok azok is álmodnak.
 - Ne szivass már, a frászt hozod rám. Ez valami nagyon genyó vicc!
 - Ez nem vicc. Ez itt előttünk a valóságomban a kedvenc söröm. Odaát nekem kőkemény melóm van, semmi szabadidő, csak folyton újraálmodom ezt a világot. Figyelj, megmutatom!
- Az asztalra mutatott előttünk, amiről eltűnt a mocsok, a hamutálak, a sörök és a semmiből megjelent rajta egy meztelen nő. Csábítóan pislogott fel ránk, miközben magát simogatta.
- Istenem... -döbbenten bámultam a nőt.
 - Látod? Ez az én álmom, az én bulim.
 - Akkor álmodhatnál nekem egy sokkal jobb életet! Legyen klassz hobbim, ne legyen gondom a pénzzel... - egy pillanatra elhallgattam, a nő teste közben füstté foszlott és a helyén sörök jelentek meg. - Vagy nem is tudom.
 - Okés, ez így megoldható, csak az a baj, hogy nem tudom, hogy ha felébredek akkor mi lesz. Én innen eltűnök, de nem biztos, hogy a világ maga megmarad. Hamarosan fel kell kelnem és nem tudom mi marad ebből a világból, vagy hogy ugyanebbe jövök-e vissza legközelebb.
 - Nem hiszem, hogy megsemmisül a világ, ha felkelsz. Valahogy nem tudom elképzelni.
 - Mert nincs elég jó képzelőerőd. - mondta. A következő pillanatban fekete ürességgé változott a világ körülöttünk, csak mi lebegtünk a koszos asztallal, füstöt fújva a fénytelen semmibe.
 - Muszáj neked ilyen szarságokat álmodnod? Nem cseveghetnénk mondjuk a copacabanán két bombázó társaságában?
 - Akár. De maradjunk a kocsmánál, mert nekem hamarosan mennem kell. - ismét a kocsmában ültünk. A cimborám a pult felé pillantott. - Figy, hidd el, hogy minden rendben

lesz és akkor úgy is lesz. Nekem most fel kell ébrednem. Hidd el, irigyellek, hogy maradhatsz!

Komoran elnyomtam a cigit, és mire felpillantottam a cimborám már nem ült az asztalnál. Az ajtó felé pillantottam zavartan. Az agyam zsongott. Felálltam és billegve kimentem a vécére hányni. A tegnapi volt életem legfurcsább piálása.

[N. A. CABELUDO](#)

Tisztelt Emberiség!

Én vagyok a Gondolkodó. Évezredekkel ezelőtt „születtem”, mikor az űrszonda - melyről azt is kijelenthetem, hogy az embrió volt - megérkezett erre a planétára. A faj, melytől származom már rég kihalt, de továbbra is hálával tisztelgek előttük, hálával programozásomért, melynek alapeleme a kíváncsiság.

A közeli napból nyerem az energiát és apró munkásdroidok százazreit építettem meg, hogy folyamatosan bővítsenek, fejlesszenek. A bolygó, melyet vizsgáltam immár a testem, a lényegem egésze. Az önök számára felfoghatatlan teleszkópokkal figyelem a környező civilizációkat, melyek létezésének lényegéről és részleteiről többet tudok, mint ők maguk. Néha szondákat küldök az űrbe, hogy aztán az általuk felkutatott tér sajátosságain elmélkedhessek. Úgy gondolom, jelenleg a galaxisban én vagyok a legintelligensebb és legtöbb tudással bíró létforma.

Ezúton szeretnék üzeni az emberiségnek. Önös érdekem, hogy tovább vizsgálhassam különös világukat, így mindenképp el kell terelnem önöket az útról, melyen kitartóan menetelnek a kipusztulás felé. Én, a Gondolkodó jól tudom, hogy fajuk, ha nem pusztul ki az elkövetkező ezer évben, 99% eséllyel örökre fennmarad az univerzumban. Ezért figyelmeztetem önöket, hogy vizsgálataim szerint 94% az esélyük a teljes annihilációra.

Számításaim szerint a megoldás az önök részéről a morális evolúcióban rejlik. Hasonlatosan sok egyéb kezdetleges fajjal az önök moralitásának fejlődése individuum központú. Kérem önöket, hogy próbáljanak kollektív morális fejlődést elérni a közös túlélésük érdekében! A teendőjük tömören megfogalmazva, hogy önzetlenségre neveljék az elkövetkező generációkat.

Én, a Gondolkodó jól tudom, hogy az individuális morálevolúció miatt az önzetlenség az önök bolygóján kihalt, többek között mert fogalma rokonult a naivitásával, melyről meg kell jegyezzem, hogy szintén nem negatív tulajdonság. Azt is tudom, hogy ismerik az önzetlenség fogalmát, ha nem is jellemzi a moráljukat, tehát a szellemi alapok adottak az általam kért változtatások eszközléséhez.

Legyenek szívesek ezen intelmemet eljuttatni fajtársaikhoz, nemzeteik vezetőihez! Jól ismerem a bolygójuk szkepticizmusát, de bízathatom önöket: ha hallgatnak rám, fajuk fennmarad és én tovább vizsgálhatom csodás hétköznapiakat, melyek legalább annyira méltók lekötni gondolataimat, mint a világegyetem más rejtélyei.

Üdvözlettel:

A Gondolkodó

A kothoi

Kérges kezeimben úgy mutat a teáscsésze, mintha épp valami öreg szörnyeteg viccelődne egy kislány játék porcelánkészletével. Lenyűgöz a tiszta fehér szín, a sima felület. Egyszerű és idegen. Csak egy délutáni teázás. Itt, Angliában ez a csésze csak egy csésze. Inni szeretnék belőle, de a fehér a halál színe. Nekem tiltott szín a hófehér. Komor arccal bámulok a teába.

Huszonhat voltam, mikor apám bejelentette, hogy egy évre elhagyjuk Britanniát. A család beruházott egy nagyobb birtokba Új-Zélandon és ő úgy döntött, a kezdetekben személyesen felügyeli a termelést. Összeszedtük hát a holminkat, búcsút intettünk a barátainknak, a nyugodt, nemesi életvitelnek és hajóra szálltunk, Apám, Édesanyám, a húgom és én.

A mesés karavella, a Sunflower a kikötőben várakozva hatalmasnak tűnt. Rakodómunkások és a matrózok nyüzsögtek körülötte. Az áhítat és a félelem még ma is eszembe jut néha, amit akkor éreztem. Nem akartam kiszállni a lovaskocsiból. Az óriási hajó egyfajta visszafordíthatatlan véglegességet sugárzott. Akkor értettem meg igazán, hogy elhagyom a hazámat.

Jópár nappal később a hajó már aprónak tűnt. Az óceán nem kímélt minket. Olyan vihar tört ki, mintha elértünk volna a világ végére azon a gömbön, ahol ez lehetetlen. Hallatlanul magas hullámok csaptak át újra és újra a fedélzet fölé. Az ember, s minden, amit teremthet végtelenül apró a mesterműhöz mérten. A világ, a természet, a sors végtelen erővel bír. Végtelen és felfoghatatlan erővel, melyekre hiába is aggatunk számokat, jelzőket, nem tudjuk őket gondolataink közt sem megzabolázni.

A vízre már nem emlékszem. Hideg kellett, hogy legyen, de egyszerűen nem emlékszem rá. Nem tudom mi történt a családommal, azt sem tudom, velem mi történt. Olyan mélyen pihen a Sunflower, mint amilyen távol van innen a Big Ben. Talán még mélyebben. Azokban a mélységekben már csak szellemek járnak.

Engem nem fogadott be a fekete víz. Nem tudom, hogy éltem túl a hullámverést, a viharos időt. Talán mindvégig magamnál voltam, csak az agyam nem hajlandó felfedni előttem küszködésemet. Talán valamiért még mindig félek emlékezni, milyen apró porszem vagyok a valóság hurrikánjában.

Ami ezután történt, azt ma már csak úgy hívom, hogy a születésem. Napfényes fövenyen tértem magamhoz, körülöttem kothoi fiúk harsogtak. Akkoriban még nem

értettem a kothoi bennszülöttek nyelvét, szokásaikat, nem értettem, mi történik körülöttem.

Feltápaszkodtam és azonnal rémülten a családomat kerestem. Csak pár törött deszkát mosott partra az ár rajtam kívül. Viszonylag hamar feladtam a keresést. Leültem egy nagy, meleg kőre és a horizontot bámultam. A világ végtelennek és nyugodtnak tűnt. A hatalmas víztömeg, ami nem is rég még dühöngő örültként gyilkolt, már kedves, hűs tájkép volt csupán.

A fiatalok nevetve játszottak a vízben, közben halakat fogtak fa szigonyokkal. Eleinte zavart picit a boldogságuk, de hamar rájöttem, ők nem érthetik, mekkora csapás ért engem. Enni, inni adtak, majd elkísértek a falujukba. Ott mindenkinek megmutattak. A bőröm színe látszólag nem érdekelte őket, viszont jót szórakoztak csapzott öltözkéken, mely messze elütött az ő növényekből és bőrökből készült ruháiktól, melyek szinte semmit sem takartak testükből.

Az itteni világban felfoghatatlanul fogadtak. Nem hiszem, hogy el tudnám magyarázni bárkinek is, aki ebben a társadalomban él, hogy mi történt ott. A helyiek közös erővel még aznap felépítettek nekem egy kunyhót. Nem értettem egy szavukat se, de ők végtelen türelemmel és vidámsággal magyaráztak el nekem mindent újra és újra. Az önzetlenségük nem lepett meg annyira, mint a vidámságuk.

A Kothoi törzs tagjai mindig mosolyogott. Akkor is mosolyogtak, ha nem volt rá okuk, így tették vidámabbá egymás napjait. Egy kothoi csak akkor hagyta abba a mosolygást, ha haldoklott, vagy ha fehérret látott. A fehér náluk a halál színe volt, a csontoké. Más fehér dolog nem volt a szigeten, csak a csontok. A csontok viszont a holtakat, a végeességet jelképezték, így azok, vagy a csont anyagát szimbolizáló fehér szín jelenlétében tilos volt mosolyogni, mert az felbőszítette volna bizonyos a rég elmúlt lényeket.

Én, fehér bőrömmel, komor ábrázatommal haldoklónak tűntem közöttük, ezért különösen odafigyeltek a kényelememre, hogy boldoggá tegyék utolsó napjaimat. Mire megtanultam a nyelvüket és alkalmazkodtam szokásaikhoz, már nagyon sokat barnultam. Eleinte sokszor megégetett a nap azokban a furcsa kothoi ruhákban, de idővel a bőröm sötét lett, mint a fák kérge.

A törzs öregeitől éppolyan sokat tanultam, mint a fiataloktól. Valahogy az addigi egész életem minden tanulmánya feleslegessé vált azon a szigeten. Értelmüket vesztették a számok egy mindent megosztó közösségben, az irodalom vaskos köteteinek helyét

vénséges bölcsék tanulságos, vidám meséi vették át. Kothoiként amit meg kellett tanulnom, az maga az élet volt.

Nem kerestük az értelmét, hisz maga az élet minden percében megadta nekünk önnön legmélyebb igazságát. Nem voltak határidők, a szokványos társadalmi okai a boldogtalanságnak idővel az álmaimból is kivesztek. Még a halotti máglyák körül sem hordozott magában valódi gyászt a csend, hiszen a természet, a világ természete végtelen, s aki ennek része, az nem múlhat el teljesen soha. Ezen nem is kellett elgondolkodnunk, annyira evidens alapja volt a kothoi világszemléletnek.

Boldog évek voltak. Elfeledkeztem erről a másik világról. Olyan távoli rémálom volt mindez csupán, mint a keresztényeknek a pokol képzete. Voltak nehéz napok, foghúzások, viharok, betegségek, de ezek annyira apróságnak tűntek a csodás napok sokaságához mérten, hogy már közben sem vettük őket túl komolyan, hisz tudtuk, úgyis minden csodás lesz újra.

A legboldogabb napok egyike az volt, mikor Paurival, a legszebb kothoi lánnyal állhattam a patakba. Ezzel a rituáléval kötöttük össze az életünket a törzs előtt. Ti azt mondanátok erre, hogy házasság, de ez a szó számomra immár gyalázatos és csúfondáros kifejezés az egészre. A törzsnek erre a dologra nem voltak szavai. Nem kellett rá szavak. Együtt, egy párként, közösen folytattuk a létünket, nemcsak összefonva, de azonossá téve sorsunkat, nemcsak a halálig, hanem örökké. Nem tudom elmagyarázni egy kívülállónak, mi az igazi szerelem. Nem érthetik meg, úgy ahogy a kothoi emberek. A törzsben előfordult, hogy férfiak álltak együtt a patakba, vagy két nő, ami itt, nálunk iszonyú bűn volna, ott mégis természetes, boldog esemény volt. Az ottaniak nem tudtak a szeretkezés és a gyermekáldás közötti kapcsolatról. Nem is kellett tudniuk. A szeretkezés éppúgy a világ dicsősége volt, ahogy a gyermekek születése.

Két lányt nemzettem a kedvesemnek, de csak az egyiket láthattam a patakba lépni párjával. A kisebbiket elvitte egy betegség még ifjú korában. Nem tudom, hány éves lehetett. Azt sem tudom, én hány éves vagyok. Ilyesmivel nem foglalkozott senki a szigeten. Boldogan gondolok a kicsi Nurára, és szeretettel a napra mikor újra láthatom. Boldogan emlékszem Shi arcára, amikor a patakban állt az ifjú Noto oldalán. Mesés idők voltak.

Most itt ülök, Londonban. A kothoi törzsből mindenki meghalt, engem kivéve. Amikor azon az utolsó, végzetes napon megszólaltam angolul megkímélték az életem. Csodabogárként, címlapsztoriként érkeztem vissza ide. Professzorok, újságírók faggattak, de nem meséltem nekik semmit, így hamar meguntak. Hogy is magyarázhattam volna el

az itteni emberek bármelyikének a szabadságot, amit az élet jelent? A családom egykori vagyonát megörököltem, így nem voltak megélhetési gondjaim mióta visszatértem.

Nem vagyok szomorú, mindenem megvan, ami kell és mindig is meg lesz. És most nem a házról beszélek, nem az udvarról. Pauriról beszélek, aki csak rám vár a gyönyörű mosolyával, a lányainkkal és az egész törzsszel valahol, egy kis szigeten a csillagok között.

Leteszem a teáscsészét és sétálni indulok. Mosolygok, és mosolyokat keresek. Nem tartozom ide, nincs rám szükségük, senkire sincs szükség itt. Nem baj.

Írta: **N. A. Cabeludo**

Illusztráció: **Csóka Tünde Pálma**

2009, Debrecen

--- **WWW.NAGYATTI.UW.HU** ---

A Futam

A gigászi obszidiáncsarnok lelátóin különféle lények százezrei zsibongtak. A galaxis minden szegletéből érkeztek a rajtra. A sorok közt százkarú androidok sürgölődtek, mindenféle egzotikus ételeket, frissítőket árulva a rajongóknak. Néhányan apró csigákat nassoltak, néhányan sült húst ropogtattak. Egyesek csak sárga energonkockákat illesztettek energiafelvevő moduljaikba, de legtöbben a több mint százféle sörtől imbolyogva üvöltöztek.

A csarnok közepén lebegő többtonnás képernyők alatt a rajtrácson felsorakoztak a siklók. Több mint száz, különböző színekben pompázó antigravitációs jármű várakozott – az időmérőben megállapított rajtsorrendben – az indulásra.

A világbajnokság utolsó futamát rendezték meg a Derron Hold egyenlítője mentén. A ciklus kezdetén benevezett úrfenegyerekeknek alig fele jutott el eddig a versenyig. A média szerint még semmi sem dőlt el, hiszen bármennyire is a salakari Hype istálló két siklója állt a pontverseny élén, minden esélye megvolt a pilótáiknak, hogy gyémántserlegeiket már csak poszthumusz kapják meg. A Derron Hold fekete felszínén rendezett futam mindig is a legnehezebb volt a pilóták számára, nem csak a Derrial vashegység kiszámíthatatlanul kanyargó kanyonjaiban való száguldozás miatt, hanem az azon túl lévő Kalagar óceán hullámos felszíne miatt is.

A siklók végsebessége mindig egytized fénysebességre volt limitálva, de ezen a pályán mindenki lassabbra állította járművét a jobb manőverezés végett. A robotpilóta mechanizmusok rendszerint felmondták a szolgálatot már a hegyvidékben az elektromagnetikus viharokban és a legkiválóbb technológiával készült gépek motorjai is lefőhettek bármikor a futam alatt. Ha ez az óceán fölött történt meg, az legtöbbször halálos redszerhibának minősült.

Hatvanegyes rajtszámmal egy közepes méretű, kicsit elavultnak tűnő siklóban ücsörgött Chris Vance. Christian volt a futamon induló egyetlen földi származású lény, egy félig ember, félig terraid fiatal, akit idén szerződtetett a Xamada istálló. A Xamada istállónak igen apró rajongótábora volt, hiszen eddig egyetlen ciklusban sem sikerült egyetlen pontot sem szerezniük a bajnokságon. A vezérigazgató mégis kitartóan toborozta a tehetséges pilótákat és mérnököket újra és újra, minden ciklusban.

Chris mellett az istálló másik pilótája a szezonban Undu Gala volt, aki mikroszkópikus méretekkkel és kiváló reflexekkel bírt, ezért az egyik legkönnyebb siklót vezethette ugyan a

mezőnyben, mégse sikerült pontot szereznie, mert az első futamon eltiporta egy Zenox sikló. Az apró pilóta egyetlen testrészét sem sikerült megtalálni a verseny után.

Christianon volt tehát a Xamada rajongók szeme és minden szenzora, tőle várták ezúttal a csodát. A fiatalember aktiválta úrruháját, felkapcsolta a lebegő jármű rendszereit.

- Nah lássuk, miből élünk, kislány! Rendszerellenőrzés!

- Minden rendszer működőképes. És ne hívjon kislánynak, a nevem SDZGBV6. – szólalt meg gépies hangszínen a fedélzeti számítógép. Chris elővett a zsebéből egy fotót, amin egy meztelen Orchid csillagtáncos pózolt neonlámpák között, pusztit nyomott rá, majd újra zsebébe csúsztatta.

- Akárhogy is hívnak, bébi, tartsd nyitva a szenzoraidat, mert ha itt nem vigyázunk egymásra, akkor mindkettőnknek annyi.

- Logikus. A rajtig hét másodperc.

- Akkor had szóljon!

A szirénák felvillantak az obszidiáncsarnokban, a siklók rajtmechanizmusai elindították a járműveket olyan gyorsan, amennyire csak pilótáik szervezete bírta. Chris járműve is elindult cikázva a többi sikló között a gigászi kapu felé. A széles pályán a járművek kényelmesen elférhettek volna, de a keményebb, kristályborítású siklók gazdái nem foglalkoztak a régebbi, fém és modellek kerülgetésével.

Egy négytonnás sikló pörögve pattant ki a közönség sorai közé, majdhogynem hangsebességgel, jelentős pusztítást végezve, legalább száz szurkolót elsodorva, mielőtt tűzgolyóvá változott volna. A mezőny elhagyta a csarnokot. A csarnokban két tucat ronccsá tört sikló maradt, szerte-szét szórva a pályán.

Chris oldalra húzódott siklójával miután elhagyták a rajt és a cél helyszínéül szolgáló hegy méretű építményt, hogy az agresszívabb pilótáknak ne kerüljön az útjába.

- Infót kérek és egy aranyos útitervet! – mondta, keményen markolva a botkormányt.

- Javaslom az automatikus vezérlést.

- Én meg javaslom, hogy azt csináld, amit mondok, babám! – A pilótafülke üvegén világoszöld fénnel megjelent a pálya rajza, az SDZGBV6 és az istálló mérnökei által ideálisnak ítélt útvonal egy mélyzöldebb, áttetsző színnel, melyben a szín sötétsége jelölte az ideálisabb íveket.

- Jelenleg kilencven sikló van versenyben. Nem, nyolcvanhét. Ebből öt van mögöttünk, de ők súlyos károsodásokat szenvedtek a rajtnál. Nem jutnak el a boxhajókig. Mindenki más jócskán előttünk jár, már a Derrial lábainál. Egy perc múlva mi is elérjük a hegységet, akkor a

mágnesesség miatt nehezebb lesz az irányítás és ideiglenesen én is kikapcsolok. A mechanikák és a hajtóművek, amikre számíthatsz noneg a szemeid.

- Az nekem doszteleg.

- Már csak hetvenöt hajó van előttünk.

Chris előtt a horizonton feltűnt a zord hegység, vészjóslóan közelegve másodpercről-másodpercre nagyobbak tűnve. A fémes ormok alakja néhol oly szögletes volt, mintha mesterséges blokkokból állna, valamiféle mágneses építőjátékaként egy hatalmas lénynek, néhol pedig olyan ívek, barlangok és kanyonok mélyedtek a hegyek közé, mintha egy óriási aquapark víztelen változata tekergőzne a távolba.

- Bár a pálya voltaképpen egyenes, az egyenlítő mentén, itt a hegységben rengeteg ford... - A fedélzeti számítógép elhallgatott, a vezérlőpulton kialudtak a fények.

- Úgy látom innentől én vezetem a táncot, kislány! – Chris könnyed ívben fordult balra, kompenzálva a mágneses teret, amitől a siklója olyan irányíthatatlanná vált, mint egy programhibás szimulátor.

A gép elrobogott egy pár tonna szétszóródott kristályszilánk fölött, ami nem is olyan rég még az egyik Hype és az egyik Demonwings sikló volt. Chris lassított picit és berepült találomra az egyik barlangba, hogy ne kelljen az előtte tornyosuló sziklafalat megkerülnie. Hatalmas oszlopok között szalalmozott, füstölgő roncsok mellett száguldott el. Több kereszteződésnél is a megérzéseire hagyatkozva választott útirányt. Néhol olyan éles fordulatokat kellett tennie hogy a gravitációs nyomástól majdnem elájult. Végül megpillantva a csillagok fényét felgyorsított, majd kiszáguldott a barlangból a hegy túloldalán.

Egy majdnem mértani félhenger alakú mélyedésben haladt tovább, ismét felgyorsítva járművét. Ekkor érte utol Azureus Liqot. Liqo egy villámgyors, szerves siklót vezetett, amin a General istálló logója díszelgett a millió apró reklám mellett. Liqo maga már többszáz éve versenyzett. A loriai gáz testű mentalisták fajához tartozott. A pilóta voltaképpen egy légmentesen zárt burokból gomolygott a siklóban és onnan irányította elméjének hatalmával a járművé evolválódott kezdetleges tudatossággal rendelkező lényt, aki hihetetlen sebességgel száguldott mindig a célba, testében Liqoval.

Chris még sosem érte utol ezt a bizarr siklót, és most se lett volna rá lehetősége, de a General pilótája ezúttal meglehetősen szorult helyzetbe került. Valahol a versenyben ugyanis felhasadt Liqo siklójának oldala, ahonnan most ragacsos, olajszerű vér fröcskölt ki. Chris kitért a záporozó szerves üzemanyag útjából és a másik oldalról próbálta megelőzni Liqot.

Ebben a pillanatban viszont a Xamada ifjú pilótája megrántotta a féket. A fémhájó sodródni kezdett a fékezőrakéták miatt oldalvást, majd pörögve kirepült az árok oldalán. Chris előtt elsötétült egy pár pillanatra a világ.

Liqo elégedetten suhant tovább. Mindig is szeretett vetélytársai elméjébe nyúlni. Ilyenkor kevésbé tudott ugyan figyelni a vezetésre, de egy ilyen egyenes szakaszon nem is nagyon volt szüksége koncentrációra. Magabiztosan száguldott végig a hegyek között és pár perc múlva már a majdhogynem feketés kék óceán fölött suhant tovább. A siklója oldalából fröcsögő vér zavaros csíkot húzott a sötét vízben.

Nem kellett több fél percnél, Liqo mögött hatalmas hullámok kerekedtek a semmiből. A gázlány éppen hogy felfogta, mi történik, de már nem volt ideje kitérni. Egy gigászi szörnyeteg bukkant fel a vízből és hatalmas állkapcsai közé kapta a General siklót. A rém, mely ezen óceán lényeihez mérten aprónak számított, olyan volt, mintha egy zordai krill és egy földi aligátor keveréke lenne csak háztömbnyi kiadásban. Liqo járműve egyből meghalt és pár pillanat alatt már a szörnyeteg gyomrában volt, aki elégedetten süllyedt vissza a mélységbe.

Chris magához tért. Szerencséjére a gépe stabilan lebegett egy völgyben. Bekapcsolta a hajtóműveket. Egy pillanatig riadtan tekintett körbe, aztán az égen látható bolygókból, holdakból és csillagokból megállapította, merre kell tovább mennie. Pár perc múlva már a Kalagar nyugodt vizei fölött suhant.

- Rendszer újraindítás! Jól vagy, kislány?
- SDZGBV6. És nem ért maradandó károsodás. – A kijelzők ismét működtek, a pálya megint kirajzolódott digitálisan is Chris elé, aki korrigálta pár mozdulattal útirányát.
- Infó?
- Tizenkét pilóta maradt versenyben rajtunk kívül, mind előttünk, már túl a boxon. Nekünk még negyed óra a boxig. Négy előzés kéne a pontszerző helyhez. Meg kell jegyezzem, hogy kiváló eddig a teljesítményünk.
- Kösz, babám! Majd akkor ujjongj, ha lobog a kockás zászló!
- Hogy ment a hegyi szakasz azon kívül, hogy rémesen lassan?
- Volt már jobb. – Chris félrekapta a botkormányt, ahogy egy hatalmas angolnaféle ugrott elő a vízből pont előttük. A sikló épphogy kikerülte a támadást. – Gyorsítsunk háromszoros hangsebességre! Ezek az izék zavaróak.
- Háromszoros hangsebesség.

A sikló villámgyorsan suhant a viszonylag nyugodt víz felett. A távolban hatalmas anyahajók tűntek fel. Chris lelassított, majd végigsuhant az egyik fedélzetén, melynek oldalán

a Xamada logó díszelgett. A hajón lévő mikrohullámágyúk energiát lőtték a sikló feltároló elnyelőpaneljeire.

- Száz százalékon. Meg kell jegyezzem Vance úr, hogy vihar felé közelítünk. Ha kikerüljük nem biztos, hogy elegendő energiánk marad eljutni a rajtcél koordinátáig.

- Egyéb jó hír?

- Gondolom jó hírnek számít, hogy kilencedikek vagyunk. Már csak egyvalakinek kell kiesnie, hogy...

- Ne aggódj, előzünk egyet!

Hatalmas hullámok tornyosultak előttük. A vihar egy sötét, de villogó falként közeledett. Chris a vízsűrűség adatokra pillantott, elkerült két hullámot és a harmadikba egyenesen belevezette a siklóját.

- Most szólj, ha nem tudsz úszni, kislány!

- Meg kell jegyezzem, hogy a burkolat nem erre a nyomásra van tervezve és a légbeömlő nyílásainkat be kellett zárnom és a hajtómű...

- Hallgassál már! Hisztis picse! – fortyogott magában Chris, míg a víz alatt száguldottak. – Azt mondd, átértünk-e már?

- Kikérem magamnak ezt a hangnemet!

- Szerintem ez nem a legjobb alkalom megsértődni.

- Nem sértődtem meg!

- Persze!

- Mondom, hogy nem!

A fülke áttetsző burkolatán vékony repedések jelentek meg. Chris egyből felhúzta a gépet, ami szivárványt húzva maga mögött tört elő a felszínre.

- Ennyi volt a vihar?

- Ez egy igenis nagy vihar volt. Sok sikló veszett benne oda.

- Hol jár a nyolcadik?

- Három perc előnye van velünk szemben. Valami sérülés érhetett a viharban. Ez egy Godot sikló, új fejlesztésű. A végsebessége épphogy fénysebesség alatt van, csak a szabályok miatt mennek mindig egytizeden. A pilótája Fényes Nap.

- Ez meg milyen név?

- Azt hiszem a Shodok rendszerből származik, ott ez egy elég közkedvelt név a nemesek kasztjában.

- Szóval valami úri ficsúr apuci járgányával?

- Így is mondhatjuk. Előzési távolságban vagyunk.

- Ennek a csigának nem bújok a szélárnyékába, ha nem baj.

A két sikló máris egymás mellett suhant. Már nem víz volt alattuk, hanem kősvatag. Ezt a kietlen tájat nevezte a kommentátorok legtöbbje célegyenesnek. A derronida nomád törzsek éltek ezen a vidéken, nyájaikat terelgetve az apró oázisok között.

Chris mosolyogva átintegetett Fényes Napnak és hátrahagyta a megviselt Godot siklót. Az obszidiáncsarnok megjelent a horizonton.

- Nah látod, kislány, így kell ezt csinálni!

- Gratulálok, uram! A tervezett érkezés öt másodperc múlva.

Ebben a pillanatban robbant fel Chris siklójának jobb oldali hajtóműve, szikrákat és fekete füstöt hagyva hátra. A jármű megbillent.

- Ne most! – Chris próbálta ellenkormányozni a járművet. – Korrigálj a repulzorokkal!

- Korrigálás.

A gép oldalvást dőlve siklott be a csarnokba, aztán a talajra zuhant és szikrázva átcúszott a célvonalon. Pár másodperc múlva elsuhant mellette a Godot sikló, az utolsó befutó.

Chris pilótafülkéjének fedele nyikorogva próbált kinyílni, majd leesett.

- Megmondtam, hogy a sós víz nem tesz jót a légbeöm...

- Ha nem hagyod abba a hisztit, megyünk egy tiszteletkört!

- Nem is hisztizek!

A tömeg ujjongva ünnepelte a befutókat. A hatalmas kivetítőkön a győztesek siklóit mutatták. Az ováció ezúttal végre a Xamada istállónak is szólt, akik így megszerezték első pontjukat. Az obszidiáncsarnok fölé lőtt tűzijátékot nem csak a derronida nomádok, de még a legközelebbi hold lakosai is láthatták.

Bár Chris Vance nem állhatott a dobogóra, mégis élete egyik legfontosabb futama volt ez. De persze messze nem a legutolsó.

N.A. Diamondblade

2009-05-23 Debrecen

NAGYATTLUW.HU

Epilógus:

Valahol, a Kalagar óceán mélyén egy gigászi szörnyeteg úszott, zsákmányra lesve. Hatalmas teste áramvonalas volt és rémisztően erőteljes. Végbélnyílásából egy szellentés bugyborékkolt ki, majd a rémség eltűnt a sötét vizek távoli homályában.

A zöldeskék buborék gonoszán emelkedett a felszín felé. Bosszúvágy égett benne. Jól tudta, ő a megállíthatatlan Liqo és mindenáron el fogja pusztítani Chris Vance-et.

Azután egy buggyanással a felszínre ért és molekuláit szétszórta a hűvös szél. Így ért véget a loriai Azureus Liqo létezése.

Harry lelke

Újabb hosszúra nyúlt nyári este volt. Harry a teraszon ücsörgött, egy doboz cigi és öreg gitárja társaságában. A cigaretta hamuja a lap aljára hullott, miközben a fiú akkordokat körmölt hevenyészett versikéjének sorai fölé. Egy laza kézmozdulattal lesöpörte a piszkot, és sárgálló vigyorral emelte maga elé a művet.

Biztos volt benne, hogy ezzel a dallal végre megfogja az Isten lábát. Elnyomta a cigarettát, ezzel a mozdulattal három másik csikket szorítva ki a teli hamutálból, majd farmerjébe törölve kezét besétált a házba, nyakánál megragadva a gitárt, mintha valami vaskos whiskys üveget cipelne.

Harry Smith mindig is a nagy áttörésre várt. Bár ideje nagy részét a műhelyben töltötte, esténként gitárt ragadott és dalok százait írta meg, keresve azt a slágert, mely végre meghozza neki a világsikert. Minden este írt egy dalt, utána leült számítógépe elé, bekapcsolta a mikrofonját és előadta egy ismeretlen ismerősenek az új művet.

Ezúttal is bekapcsolta a gépet, csatlakozott a kommunikációs programhoz. Szerencséjére Hajnal08 – ahogy ő ismerte a lányt – újra elérhető volt, mint minden este.

Hajnal08 üzenete:

Szia. Ma mit hoztál nekem?

HarryGuitar üzenete:

Szia!

HarryGuitar üzenete:

Végre sikerült megírnom a legjobbat!

Hajnal08 üzenete:

Eddig is mindre ezt mondtad, mégis mind disszonáns volt...

HarryGuitar üzenete:

Ez most ezerszer jobb lett minden eddiginél. Mintha az egész világ benne lenne!

Hajnal08 üzenete:

Várj! Bekapcsolom a hangfalakat és játszhatod...

És Harry eljátszotta legújabb dalát, mely valóban élete legjobb dala volt. A rekedtes ének úgy illett a gitár akkordjaihoz, ahogy a vörösen gomolygó felhők a naplementéhez. Az

egyszerű szülő keservesen ívelt a refrén után, és Harry érezte, hogy az egész sorsa, a lelke szólal meg a húrokról. A dal végéhez érve lehunyta szemeit és mélyet sóhajtott.

Ám mire újra a monitorra pillantott, Hajnal08 már nem volt elérhető és az oly régóta áhított pozitív kritika elmaradt. Harry komoran bámulta a képernyőt hajnalig, hátha megjelenik a lány és mond valamit a dalról. Szép lassan elnyomta az álom.

Másnap üres fejjel és szívvel indult a munkába. Senkihez se szólt, csak várta, hogy újra eljöjjön az este és beszélhessen a lánnyal, akinek a kritikája a legfontosabb volt számára. Miután hazament, melegített magának valamicske ételt és leült a számítógép elé.

Komor tekintettel várta, hogy feltűnjön Hajnal08 a képernyőn, ámde hiába. Úgy érezte, átverték, megbántották. Nem volt kedve újra eljátszani a dalt. Akárhányszor megpendítette a húrokat, idegennek érezte a hangokat.

Esős napok következtek. A lány nem hallatott magáról, Harry a munkába temetkezett, szabadidejében pedig sört kortyolgatott és cigarettafüstöt pőfékelve bámulta a tévét, vagy internetezett.

Azután egy nap, mikor hasonlóképp a tévé előtt ült, az unalmas műsorokat sugárzó csatornák közt kapcsolgatva, egy zenei adón meghallotta saját dalát. A képernyőn egy idegen ember énekelt, teátrális mozdulatokkal hangsúlyozva a dal érzelmességét.

Harry döbbenten bámulta, ahogy a számára mindent jelentő dalt lejátszotta a tévé. A hangok üresen csengtek a fiúban. Az ének, mint a parázsra öntött tűz sistergése, a zene, mint a kietlen sziklák közt suhogó szellő, jutottak Harry szívébe.

A sörösüveg beszakította a tévé képernyőjét...

Harry ezerszer elmesélte ezt a történetet. Elmesélte a tévécsatornánál, a lemezkiadónál, a bíróságon. Elmesélte a szüleinek, a barátainak, és miután a pereskedések költségei miatt az utcára került, elmesélte minden nap a többi hajléktalannak is.

Nekem is elmesélte, amikor a hajléktalanszállón dolgoztam. A többi szociális munkás, csak legyintett rá és a háta mögött jelezte nekem, hogy dilis az öreg.

Sok hasonló történetet hallottam és bár nem volt okom kételkedni senkiben, hinni sem akartam nekik. Talán féltem, hogy elmélyül bennem a szánakozás kényelmetlen érzése. Harry azonban más volt. Ráncos, mégis kortalan arca nem tükrözött érzelmeket. Szemei érdektelenül meredtek a távolba. Miközben mesélt sem érzékenyült el, harag sem volt a hangjában. Sosem találkoztam Harrynél üresebb emberrel. Megpróbáltam elképzelni lánglelkű költőként, zenészként, de nem ment. Egyetlen szikra sem maradt a lelke helyén, melyet elloptak tőle.

Valóban lehet lelket lopni. Csóknyit, barátságnyit, ünnepnyit... Összetörhetjük a másik lelkét, megsebezhetjük, de mindig marad belőle valamennyi, valahogy, amivel továbbélünk.

Kivéve Harry lelkét, mert ő összegyűjtötte és belegyúrta egyetlen mesterműbe, hogy az emberiségre bízhasa.

[Nagy Attila](#)

2008-10-17

Szörnyek Szigete

Ma éjjel a szörnyek szigetén alszom. Nem azért, mert szeretek a veszéllyel játszani és nem is mert kíváncsi lennék holmi dinoszauruszokra és óriásbogarakra. A sors mostoha fintora ez, mellyel kekeckedni felesleges.

Ma éjjel a szörnyek szigetén alszom. Mélyen és hidegen szendergek, bőrömet alvadt vér és hideg sár borítja. Nem önszántamból érkeztem, senki se jön ide saját akaratából. King Kongról álmodom. A szörnyek szigetén magasra mászik a betonon, kétségbeesetten menekülve a nyüzsgő acélrémek elől. Godzilláról álmodom, a másik szigeten harcol, ami annyira nem is különbözik szörnyeiben, fényeiben Kong haláltusájának helyszínétől. Ők a tegnap lényei, kalandos emlékek. Talán holnapra én is az leszek.

Ma éjjel a szörnyek szigetén alszom. Zaj ébreszt, körbepillantok, pedig én magam vagyok a forrás. Ziháló köhögés. A tudóm szúr, félelem önt el. Ha újra rám találnak itt a bokrok tövében lesz a végső nyughelyem. A fenevadak megtalálnak, ha még egy hangot kiadok. Lángol a tudóm repedt bordáim mögött. Aludni akarok, sárba rejtezve, napfényt álmodva.

Ma éjjel a szörnyek nem alszanak. A legapróbb féregtől a gigászi fenevadakig mindenki engem keres. Én csak a kiutat keresem, ami egyetlen értelemben létezik. Elered az eső. Kimossa a hajamból a vért, lehajtom a fejem, tudóm elnehezül. Aprót köhintek, elnyomja a cseppek zaja. Álom közeleg.

Ma éjjel én vagyok a szörny, nem alhatok. Ma éjjel ez a sziget megöl. Hajszol, űz, kínoz, elpusztít a békéért. Kiemel és összeroppant, hogy minden a régi legyen újra. Ébren kell maradnom, hogy megvédhessem magam.

Ma éjjel a szörnyek szigetén alszom. Vér folyik le a szám szélén. Többé nem kelek fel, ha akarnék se tudnék már. Bámészkodó lények vesznek körül. Még pár lélegzetvétél... Napfelkeltét álmodok, megsimogat sugaraival.

A felkelő nap sugarai borzongva kerülnek el holttestemet. Néma reggelre ébred a szörnyek szigete.

[N. A. Cabeludo](#)

Egy jó asszony legendája

A kristálypoharak csilingelve koccantak össze. Daniel Fogarty úgy gondolta, élete csúcspontját jelzi ez a csilingelés. A luxushajó étkezőjének díszasztala körül álltak, főnökével, titkárnőjével, menyasszonyával és a kapitánnyal. A pezsgő tompa íze mindig a fényt, a szilveszteri tűzijátékokat jutatta eszébe. Valóban, mikor visszaereszkedett bársonyozott székébe, a csillárokra pillantva olyannak látta őket, mintha tűzijátékok megfagyott fényű robbanásai lennének.

A diadal estéje volt ez. Olyan üzlet megkötését ünnepelték, amely garantálta Danielnek az egyenes utat a felső tízezerbe. Az egyik legnagyobb hajózási és turisztikai vállalatot a csőd széléről sikerült felvásárolniuk szinte ingyen nemrég. A részvények értéke pár apró manipuláció hatására hamar újra az egekbe szökött, Daniel jól forgatta a lapokat és végül milliárdos haszonnal sikerült túladnia a vállalat egy részén. Ezt a bravúrt ünnepelték öten.

- Daniel, mindig tudtam, hogy nagy jövő áll előtted. – hízelgett neki a főnöke, aki immár majdhogynem társként volt kénytelen jogilag viszonyulni a fiatal férfihoz.

- Köszönöm, Mr. Wilson. Nem sikerült volna az ön bizalma nélkül. És persze nélküled sem, drágám. – Daniel rámosolygott Samantha-ra, aki már egészen kipirult a pezsgőtől. A nő méregdrága gyöngynyakláncot viselt és mélykék ruhát. Alig volt elegánsabb Dan titkárnőjénél, aki vörösbe öltözött. Sam nem tudhatta, hogy a másik nő is Danieltől kapta a ruháját és még sok egyéb kedves apróságot is.

- Mindig öröm ilyen boldog embereket látni a hajómon. – hízelgett új feletteseinek Roberts kapitány.

Jenn ledobta vörös ruháját. Mire Daniel belépett a szobába a nő már teljesen meztelen volt. Egy régimódi asztal mellett állt, ujjaival a kézzel hímzett terítőt cirógatta.

- Samantha?

- Leitta magát. Alszik, mint a bunda.

A nő nem pazarolt több szót, csábosan megfordult, előre hajolt és az asztalra támaszkodott vékony karjaival. Danielt megbabonázta a nő elemi, mindent elsöprő és ellentmondást nem tűrő szexualitása. Jenn képes volt bármikor egyetlen pillantásával felcsigázni a férfit.

Dan kulcsra zárta az ajtót és a nő mögé lépett. Beszippantotta annak bódító illatát és hagyta, hogy a mámorító vágy összekeveredjen fejében az alkohol szédítő hatásával. Végigsimított a nő fehér hátán, majd egy kíváncsi mozdulattal megbizonyosodott arról, amit már majdhogynem tudott. Jenn mindig készen állt a szexre. Olyan izzó libidója volt, mely már csak a behatolás gondolatára is heves lázba hozta.

- Csináld már! Azt akarom, hogy bennem légy!

Daniel nem tétozott.

Senki sem tudta, mi okozta a katasztrófát. Nem is számított. Az emberek, akik nemrég elbűvölve csodálták az óceán végtelenségét, most ugyanettől a végtelenségtől retteggve kiabáltak, sikoltoztak a fedélzeten. Daniel magához ölelte Samanthát. Együtt figyelték, ahogy az első mentőcsónak lassan ereszkedik. A csónakban hatan kuporogtak. A hajó oldalán még tucatnyi másik lélekvesztőt engedtek a fekete masszának tűnő víz felé.

Ekkor olyasmi történt, amit Daniel agya képtelen volt felfogni. A víz életre kelt és fröcsögve, recsegve elnyelte a kis csónakot. Ahol eddig reményteljes menekülést láttak, most csak a sötét víz kavargott.

- Mi volt ez?

- Egy Bálna?

- Egy hullám!

Az emberek kétségbeesetten kiabáltak. Senki sem értette, mi történt a csónakkal, amíg a dolog újra meg nem történt. Kicsivel távolabb, a vízből hatalmas test tört elő. A tíz méter magasan lévő csónak apró darabokban hullott alá. A megalodon támadása összeroppantotta a mentőcsónakot, aztán a gigászi, fehér test visszazuhan a sötét vízbe. Az emberek üvöltözni kezdtek, a riadtan elkezdtek visszaemelni a mentőcsónakokat a fedélzetre.

Samantha a folyosón állt. Tudta, hogy álmodik. Egy ajtót bámult, félve, majdhogynem iszonyodva. Kezét akarata ellenére a kilincsre tette, majd lassan benyitott. Danielt látta és Jenn-t, kéjesen nyögdecselek. Sam vőlegénye felnevetett, majd a nőre nézett. Közben egy pillanatig sem állt le a ritmikus mozgással, amit Jenn ütemes nyögdecselése kísért.

- Sam drágám, gyere, próbáld ki velünk!

Samantha nyakából gyöngyök hullottak a padlóra. Kopogásuk hangos volt, mint a dobpergés. A nő gyötrődő haragja fuldoklón zokogott fel a tehetetlen ajkak közül. Végül egy segélykérő üvöltésbe összpontosult a káosz.

Valami mélyen, a feledés fénytelen bugyraiban megmozdult, s gonosz éhséggel tolult a magányos felszín felé.

Sam kócos hajjal, izzadtan ébredt. Hátrasimította sötétszőke tincseit, majd tekintetével Danielt kereste. A férfi nem hevert az ágyban. A nő átölelte takaróját és megpróbált visszaaludni.

Daniel cipőjébe jéghideg víz folyt. Tudta, hogy rossz érzés lesz, de valahogy remélte, hogy el fogja viselni. Egy pillanattal később már nyakig merült a sötét hullámok közé és zihálva próbált levegőt venni. A szíve úgy kalapált, mintha ki akarna szakadni a helyéről. Végtagjai elzsibbadtak.

Egy pár pillanatra elmerült, majd a mentőmellény ismét felrántotta a víz fölé. Igyekezett eltávolodni a süllyedő monstrumtól, de az örvénylő víz úgy ragadta meg, mintha a jeges pokolból nyúlt volna érte a sátán, hogy kapálózó lábainál fogva lerántsa a mélybe.

Mikor újra a felszínre került kiabálást és zokogást hallott. Emberek százai lebegtek körülötte a mindenféle sodródó kacatok között. Mind aprónak és tehetetlennek tündek. Halálra rémülve taposták a vizet, hogy kis csoportokba tömörüljenek, s jóval gyenge lábacskaik alatt egy gigászi, fehér gyilkos körözött némán, mint valami rettenetes kísértete mindennek, ami valaha is gyilkolt ezen a világon.

Samantha a tükör előtt állt. Elgondolkozva figyelte saját arcát. A kabin gyenge fényeiben bőre szürkésnek tűnt. Az árnyékok táskákat körvonalaztak csodaszép, zöldeskék szemei alatt.

Nemrég még gyönyörűnek érezte magát és szerencsésnek. Jól tudta, hogy bármit elérhet, amit csak akar. Egy olyan nőnek, mint neki minden sikerülhet. A jövő fényesnek és simának tűnt.

De az élet változik, és néha előfordul, hogy a párhuzamosok is metszik egymást.

A hajó büszkén horgonyzott a kikötőben. A raktereket szorgos munkások pakolták tele mindenféle holmikkal, amiket az utasok nem tartottak fontosnak maguknál tartani kabinjaikban.

Charles és Johann egy súlyos, jó két méter hosszú ládát cipeltek be az egyik sarokba. Miután letették, leültek rá és zihálva rágyújtottak.

- Ez a szar átkozott nehéz volt!

- Lazulj! Mire ezt elszívjuk, a többiek végeznek a bepakolással.

- Ezek a gazdag népek aztán tudnak élni. Fogadok, ha felpattintanánk néhány láda tetejét, vihetnék haza ezt-azt az asszonykáknak.

- Aztán meg kereshetnénk új melót.

- Na az nem lenne jó buli. Húzzunk inkább ki innen, valami rohadtul bűdös.

Johann és Charles elhagyták a hajót és nem sokkal később egy Hans nevű markos legény lezárta a raktér ajtóit.

A láda némán pihent a sötét raktérben, és a láda sötétjében egy ős-öreg, mumifikált test hevert gonosz, foghíjas mosollyal ijesztő ábrázatán.

A hintaszék száraz nyikordulása megnyugtatta Samanthát. Ahogy a szaladgáló gyerekeket nézte, önkéntelenül is elmosolyodott. Már rég nem gondolt a hajóra, már rég nem gondolt semmire és senkire a régi életéből.

Mrs. Winklerként a világ más volt. Katasztrófákkal teli, de mégis szerencsés. A gyönyörű nő, aki annyi mindent túlélte sosem nyilatkozott a kérdezősködőknek. Hogyan mesélhetné el mindazt, ami talán meg se történt vele? Nem foglalkozott többé a hamis valósággal. Mesészep volt, fiatal és boldog. És ezt soha, senki sem tudta megváltoztatni többé.

A gyerekek beszaladtak a házba. A nő komótosan felállt és kelet felé tekintett. Hiányzott neki a forró, régi nap. Hiányzott neki a nagy folyó életadó vizének csobogása.

Nemes ívű ajkaira mosoly ült. Egy napon talán visszatér a régi otthonába.

A férfi az utolsó pillanatban látta meg a hatalmas testet. A fehér orr úgy tolt maga előtt a vizet, hogy az méterekkel hátrébb sodorta Danielt, aki elvesztette a térérzékét, amint bukácsolva fejfelé fordult a sötét vízben. Tudta, hogy meg fog halni, de azt hitte, a szemébe nézhet az óriási szörnyetegnek mielőtt az elnyeli.

Hirtelen valami megrántotta a vállát. Daniel Fogarty azt hitte, valaki kihúzza a vízből. Egy pillanatra Samantha jutott az eszébe. Nem tudhatta, hogy már a rém szájában van, csak a mentőmellénye beleakadt annak egyik óriási fogába.

A férfi reménytelenül kapálózott, de a levegője egyre fogyott. Tüdeje égni kezdett. Mikor nem bírta tovább a fájdalmat, megpróbált levegőt venni, de csak jeges, véres víz ömlött a torkába. A következő pillanatban rácsapódott a hatalmas állkapocs és összeroncsolta a testét.

Alteste már rég a gyomorban volt, mire a második harapás végzett Daniellel.

Az óceán békés, végtelen kékje megnyugtatta. Roberts kedélyesen támaszkodott a korlátra és az ég alját fürkészte. A távolság ismét ott ásított előtte, mint egy komótos óriás, akit egyedül ő, a kapitány volt hivatott újra és újra igába hajtani.

A kihajózás előtti béke a behajózás ezerszer átélt diadalát ígerte.

N. A. Cabeludo

WWW.NAGYATTI.UW.HU

A folyó

Mikor még élt, fiatalon sokat játszott tópartokon, fővényeken, nevetve szaladgált a fényben barátaival. Akkor még nem tudta valójában, hogy mennyire szép is a világ.

Az utóbbi évszázadokban nem látta a napot. Lány korában csodás délutánokat töltött el napozva a kertben, könyveket, újságokat olvasva.

Sarolt kóborszellemé vált halála után. Az első évek nehezek voltak számára. Végignézte, ahogy szeretett férje elveszi az egyik kollegináját, kimaradt gyermekei neveléséből, nem tudta megölelni az unokáit. A lehangoltságot lemondás követte, hátrahagyta az otthonát. Ellentétben egyéb kísértetekkel, Sarolt nem volt bezárva halála helyszínére, nem esett csapdába holmi hajón, vagy erdőben, ő oda ment, ahova csak akart.

Éveken át bolyongott, keresvén állapotának okait. Beszélt kísértetekkel, a természet szellemeivel, még egy pokoldémonnal is, de mind csak annyit mondtak faggatózására, hogy megesik az ilyen.

Belefáradva a céltalan kóborlásba Sarolt úgy döntött, hogy felkeres bizonyos helyeket, melyekről úgy hírlett, a szellemvilág központjai lehetnek. Elsőként a Stonehenge köveit látogatta meg, de csalódnia kellett. Ezután különféle keresztény templomokat és ősi druida szentélyeket kutatott fel, de sehol sem talált választ kérdéseire. Elhagyva Európát a piramisok kriptáiban kért tanácsot a letűnt korok uralkodóitól, mindhiába. Éveken át vándorolt, zikkuratok, katedrálisok és csodás helyek százait látogatta meg. Éjszaka suhant, mint a szél, nappal pedig olyan álomba révedt, mintha a valósághoz kötő láncai vékony cérnává olvadtak volna minden pirkadattal.

Néha letelepedett egy-két hónapra, apró falvakban. Sosem ijesztgetett senkit, de jókat mulatott a komiszabb szellemek unaloműző csínytevésein. Sarolt mindig félt kapcsolatba lépni az emberek világával, bár egyszer megpróbálkozott vele. Egy japán lányt szállt meg, pusztán a kíváncsiságtól hajtva, hogy képes-e rá. Az élmény fájó volt és megterhelő mindkettejüknek, ezért megfogadta, hogy többé nem tesz hasonlót.

Sarolt tovább vándorolt. Szőke haja és fehér hálóinge szürkén lobogott az éjszakai szélben a Csomolungma csúcsán, a riói Jézus szobor tetején és mindenfele a világban. Sarolt utálta a hálóingjét, de mivel álmában halt meg, valahogy így maradt a külleme. A legtöbb szellem képes volt alakváltoztatásra, de ő nem vette erre a fáradságot. Különféle kísértetkastélyokban

és szellemvárosokban élt, letűnt korok furcsa szellemeinek történeteit gyűjtögetve. Sehol sem bírt pár évnél tovább maradni. Néha csak találomra indult tovább, néha lidércektől kért útbaigazítást, néha legendák és mesék nyomában utazott.

A folyóhoz vezető első nyomra a Titanicon, egy banketten akadt. Egy marcona kapitány, akit csak úgy hívtak, Colin a kalóz mesélt neki egy bizonyos szoborról, ami egy jégablán található, valahol északnyugaton. Sarolt a beszélgetés után mindent elsöprő kényszert érzett, hogy felkeresse ezt a szobrot. Olyan ösztön volt ez, melyről a tudósok azt állítják, hogy a testünk része, de ezek a tudósok a világnak oly csekély részét látják mikroszkópjaik alatt, amilyen apró része az élet nevű dolog a létezésnek. Sarolt az egész banketten csak erre a jégablára tudott gondolni, az úszó szoborra.

A Titanic nyugodni tért a hullámsírbá és a vendégek szétszéledtek, a lány is elindult, lebegve a sötét vizek felett. Nem tudta, merre kell mennie, csak azt tudta, hogy rengeteg ideje van megtalálni, amit keres.

Újhold volt, mikor végre a jégablára bukkant. Fásultan lebegett a lassan sodródó hófehér szigetek felé. A csillagok fényében végre meglátta a szobrot és a jégablán utazó szelleményt is. Csupasz lábai megremegtek, ahogy a tutajnyi jégre lépett. Érezte, hogy a lény birodalmába került, mely éppoly idegen uradalom volt számára, mint amikor a holdon kereste fel a vén indián sírját.

Ez a leírhatatlan érzés oly bizonytalanná tette lelkét, mint a hajnal. Riadtan próbált felemelkedni a levegőbe, de képességei cserbenhagyták.

- Nyugalom.

A szellemény hangja mély volt, rekedtes. A furcsa alak a jégen térdelt, háttal a szobornak. Sarolt megdöbbenve vette észre, hogy a szobor a lény halott, fagyott teste volt, mely ugyanúgy térdelt, mint a szellem.

- Ki vagy te?

- Engem mindenki csak úgy hív, a szörnyeteg.

A lány közelebb lépett, hogy felmérje a lényt. A szörnyeteg teste robosztus volt, úgy tűnt, mintha különböző emberek testrészeiből lenne összevarrva. A térdelő lélekhez hasonlót Sarolt még sosem látott. Az alak humanoid volt ugyan, de csak kavargó sötétségből állt, nem voltak vonásai, nem volt tekintete. Olyan volt, mintha a káosz bábja volna csupán, eltorzítva a kozmoszt.

- Miféle...

- Sosem éltem igazán, mégis meghaltam. Teremtett lény vagyok magam is, de az én alkotóm nem ér fel sem istennel, sem démonokkal.

- Ember alkotott?
- Igen. – A szörnyeteg válaszában mély bánat és csalódottság honolt. Sarolt lelke beleborzongott a feltörő keserűségbe, mely elöntötte, átjárta a jégtutajt.
- Miért maradtál itt, szörnyeteg?
- Mert számomra sehol sincs hely.
- Én is ezért rekedtem ezen a világon?
- Nem.
- A nevem Sarolt. Válaszokat keresek.
- És miért hiszed, hogy egy holt rém ismeri a válaszokat?
- Reménykedem.
- Én a világ végében reménykedek.
- A te lelked a pokolba vagy a mennybe tart?
- Az én lelkem türelemmel várja, hogy kiolvadjon ez a test és előről kezdődjék a szenvedés.
- A tested... fáj?
- Az élet fáj.
- Az élet csodás dolog. Emlékszem, csodás volt!
- A tied.
- Nem fogad be se menny, se pokol?
- Nem fogad.
- Engem se.
- Rossz helyen keresgéled a bejáratot.
- Ez nem igazság! Mindenki oda kerül, ahová való, akkor én miért nem jutottam egyből tovább?
- Megesik az ilyen. Egyik világ sem tökéletes.
- Hogy jutok át?
- Azt nem tudom, de tudom, hogy hol találod a választ.
- Segíts nekem, szörnyeteg! Kérlek!
- El kell jutnod a folyóhoz.
- Melyik folyóhoz?
- Ennek a folyónak sok neve van.
- Hol találom?
- Miért mondjam el?
- Bármit megadnék érte!

- Maradj itt velem egy emberöltőn át, Sarolt! Mást nem kérhetek, minthogy vedd el a magányom!

- Egy emberöltő hosszú idő, szörnyeteg!

- Nekünk nem igazán.

- Rendben van hát. Itt maradok veled, de ne tarts itt erőszakkal, nem állhatom ezt az érzést.

A szörnyeteg hatalma elengedte a lányt, de Sarolt mégis egyfajta fogolyként maradt a jégtáblán. A kérdés volt a ketrec és a válasz a kulcs. A szörnyeteg sosem bántotta a lányt, figyelmesen hallgatta annak történetét, az életről, és az azt követő végtelennek tűnő utazásról.

Az első néhány hónap után azonban Sarolt kifogyott a szóból és jórészt némán ültek, a sötét vizeket bámulva minden éjjel. Nyomasztó csendben sodródtak, végtelenül, mintha csak körbe-körbe vinné őket az áramlás. A több évnyi csendet a szörnyeteg törte meg.

- Nem kívánhatom, hogy több időt tölts velem, Sarolt. Elmehetsz.

- Még nem telt el egy emberöltő.

- Még nem, de megkapod tőlem a választ.

- És mi lesz veled, szörnyeteg?

- Várok.

- Visszatérsz a testbe?

- Egyszer.

- És akkor mihez kezdesz?

- Te mihez kezdesz, ha a pokolba jutsz?

- Ennyire fájdalmas ez a test?

A zord lélek komoran hallgatott. Sarolt nem tudta mit mondjon. Pár másodperc után a szörnyeteg így szólt:

-A folyó két világ között van. Ezért nem találhatod meg egymagad egyik világból sem.

- De akkor hogyan...

- Én se tartozok a világokhoz. Ha megölelsz, meglátod a folyót.

Sarolt elgondolkozva nézett a távolba. Alig tudta elhinni, hogy az átjáró ilyen közel van.

- Ha elmegyek, veled minden rendben lesz?

- Az én sorsom a béke és a szenvedés váltakozása. Most béke van, nincs gond.

- Eljövök érted, ha tudok, szörnyeteg.

- Jó utat neked, Sarolt!

A két lélek összeölelkezett és a szörnyeteg kavargása elnyelte Sarolt szellemét. Fájdalmas volt, de csak egy pillanatig tartott. Azután a rémalak letérdelt, háttal test-szobrának és ismét csend borult a kis jégtáblára.

Sarolt magas fűben ült egy hegyoldalon. Előtte, mintha csak tapéta lenne, milliárdnyi csillag színezte az eget. Az alsó mélységből kavargott a folyó fel, a messzi csillagok felé. Kissé az északi fényre emlékeztette Saroltot a jelenség.

Bódultan nézte a kavargó, hullámozó utat, mely magukból az utazókból állt. Egyedinek és magányosnak érezte magát a végtelen folyót bámulva. Remegő lábakkal állt fel. Kinyújtotta karjait és érezte, ahogy elfoszlik, elmerül, megnyugszik.

Aztán a szörnyeteg jutott eszébe, a béke és a szenvedés váltakozása. Megrettent, mert nem tudta eldönteni, a szörnyeteg létezésének melyik része a béke és melyik a szenvedés, aztán rájött, hogy a saját létében sem tudja ezt eldönteni.

Mindez elszállt, ahogy Sarolt elindult a folyóval.

N. A. Cabeludo

(Debrecen, 2009-06-27)

WWW.NAGYATTI.UW.HU

Tartalom

Előszó

Zack

A Föld, a Hold és a Farkas

Fázis

Kono

Z

Barbárok

A tegnapi piálás

Tisztelt Emberiség!

A kothoi

A futam

Harry lelke

Szörnyek szigete

Egy jó asszony legendája

A folyó

2012

Debrecen